

Szalézi Ertesítő

A MAGYAR SZALÉZI TARTOMÁNY LAPJA

124. ÉVFOLYAM I. SZÁM
2026. JANUÁR-MÁRCIUS

*„Tegyetek meg mindent,
amit csak mond!”*

HÍVŐK, AKIK SZABADOK
A SZOLGÁLATRA

STRENNNA 2026

2026 díjazottjai

Don Bosco-díj Sárvári Miklós és Rábl Erzsébet

az óbudai munkatársi csoport tagjai

Erzsébet és Miklós egy olyan házaspár, akik nemcsak a helyi közösség, hanem az egész tartomány életének aktív részesei. Mindennapi életüket áthatja a Bosco Szent János iránti tisztelet és szeretet, őt olyan követendő példaképnek tekintik, aki az életszentség egy útját mutatta meg nekik. Sokrétű tevékenységüket hittel és szalézi lelkülettel végzik az egész Szalézi Család javára. 2015-ben tettek szalézi munkatársi ígéretet. Erzsi 2025 óta az óbudai munkatársi csoport koordinátora. Hogy még hatékonyabban tudjon segíteni a rábizottakon, elvégezte a Családi Életre Nevelés képzést, ennek tapasztalatait is beépíti a foglalkozásokba. A gyakorlati feladatok mellett különösen fontos számára a szalézi lelkiség, a hit megélése és továbbadása. Miklós munkatársként meghatározó tagja az Egyesületnek. Az elmúlt tíz évben több fontos szolgálatot is vállalt: volt tartományi formációfelelős, óbudai koordinátor, és 2024 májusa óta tartományi koordinátorként segíti a közösséget. Formációfelelősként részt vett a *24 lépésőfok* bevezető formációs anyag kidolgozásában. Vezetői munkájában mindig arra törekszik, hogy a közösségen belül megmaradjon a szeretet és az egymás iránti tisztelet.

Posztumusz Boldog Sándor István-díj

† Sajo Attila

a kazincbarcikai Don Bosco Sportközpont
nyugdíjas igazgatóhelyettese

2016-tól a Don Bosco Sportközpont kulturális menedzsere és igazgatóhelyetteseként dolgozott. Elévülhetetlen érdemeket szerzett az intézmény köztudatba való bevezetésében és későbbi hírnevének megalapozásában. A Sportközpont az ő munkája nyomán nyitott, élő, barátságos helyé vált. Nevéhez számos emlékezetes program fűződik, ezek mind arról szóltak, amit ő értéknek tartott: a figyelemről, a közösségről és az emberi kapcsolódásról. 2025 nyarán vonult nyugdíjba. Még számtalan terve volt, de ezeket már nem valósíthatta meg, alig fél évvel később, 2025. december 12-én a Jóisten magához szólította. A díjat fia vette át.

Savio Domonkos-díj Bárdos-Tóth Imre

szalézi munkatárs

Budapesten született nagycsalád gyermekeként. A szalézi lelkiséghez középiskolás korában kezdett el kötődni, miután bekapcsolódott a Don Bosco Növérké pesthidegkúti oratóriumába. Itt 2012-ben szalézi animátor ígéretet tett. Éveken keresztül aktív tagja volt a helyi animátor közösségnek, lelkes szervezője az évközi és a nyári oratóriumoknak. Középiskolás tanulmányai után a SZÁMALK-Szalézi Szakgimnázium tanulója lett. 2015-től a Szalézi Ifjúsági Mozgalom irodájának munkatársaként dolgozott a tartományi animátortalálkozók, lelki hétvégék és nyári programok szervezésében és lebonyolításában. Egyetemi tanulmányait 2016-ban kezdte meg Szegeden, ahol létrehozott egy fiatalokból álló Don Bosco Közösséget. A csoport a rendszeres találkozásokon túl különböző programok, többek között iskolai lelki napok szervezésébe is bekapcsolódott. 2021-ben szalézi munkatársi ígéretet tett. Azóta is sokféle módon segíti a szalézi küldetést. Immár feleségével együtt ifjúsági programokat szervez. Példaadó lelki élete, csendes szolgálatkészsége, elkötelezett szalézi lelkülete mintát ad mindannyiunk számára.

Tartományfőnöki levél

Amikor kézbe vesszük

Életemben először a '90-es évek elején tartottam Szalézi Értesítőt a kezemben. Általános iskolás voltam, és abban az időben még kevés katolikus folyóirat létezett, pedig éhezünk a jó szót. Először talán csak azért nyitottam ki, mert benne voltunk: az akkori ministránstábor résztvevőiként. Kerestem a fényképet, a cikket, de legfőképpen szerettem volna visszaidézni a nyár együtt megélt emlékeit.

Már akkor megéreztem valamit abból, ami ma is igaz: a Szalézi Értesítő nem pusztán híreket közöl. Inkább olyan, mint a mi nagy családjunk egyik látható szála – egy közös szövet része –, tele történetekkel, arcokkal, megélt tapasztalatokkal. Összekapcsol bennünket. Amikor kézbe vesszük, nem csupán egy kiadványt tartunk a markunkban, hanem egy darabot a közös utunkból: mindazt, amit együtt élünk, hordozunk, továbbadunk.

Az ideai strenna egyetlen, egyszerű mondatra irányítja figyelmünket: „*Tegyetek meg mindent, amit csak mond.*” Nem azt hangsúlyozza, mi mit gondolunk jónak, hasznosnak vagy időszerűnek, hanem azt, amit Ő mond. Ez a különbség csendes, mégis döntő. A szalézi lelkiület is ebből a figyelem-

ből született: Don Bosco meghallotta Krisztus hívó szavát, és nem halogatta a választ. Milyen nagy ajándék, amikor mi is képesek vagyunk meghallani Krisztus szavát életünk konkrét helyzeteiben, a fiatalok történeteiben, a közösség valóságában!

Az Úr hangját könnyebb közösségben meghallani, mint egyedül. Ezért ebben az évben arra hívlak benneteket, hogy a strennát úgy éljük meg, hogy figyeljünk együtt, válaszoljunk együtt, és cselekedjünk együtt. Ennek a közös útnak egy olyan jelképet kerestünk, amely nem elvont gondolat, hanem sokkal inkább megérinthető tapasztalat lesz. Így született meg a Szalézi Család palástjának ötlete. Egy olyan közös „szövet”, amely sok történetből, sok különböző élethelyzetből és sok kéz által formálódik eggyé. Ez a jelkép szeretné összegyűjteni vágyainkat és kéréseinket, fájdalmainkat és kudarcainkat, mindazt, ami még hiányos, törekeny, vagy éppen átváltozásra vár az életünkben. Azaz: aminek borrá kell változnia. Nem egyformaságot akar létrehozni, hanem egységet teremteni úgy, hogy egy irányba fordít minket, és megtanít bennünket a másra figyelni, egymás terhére és reményét komolyan venni.

Végül pedig mindezt rábízunk Máriára, ahogyan Kánában is történt. Hiszem, hogy kéréseinket ő elviszi Jézushoz, aki – amikor eljön az órája – képes csodát tenni, és a vizet borrá változtatni a mi közös életünkben is. Ezáltal is tovább él közöttünk mindaz, amit Don Bosco ránk bízott. A szalézi karizma élő valóság, éppen olyan, mint ez a jelkép. Alakul, készül, bővül, formálódik, ahogyan mi magunk is az idők jeleire figyelve ugyanezt tesszük. A Szalézi Értesítő pedig ennek az élő folyamatnak ad hangot és arcot: megmutatja, hogyan válik a meghallott szó cselekvéssé, hogyan születik a mindennapokban hűség, kreativitás és szolgálat. Mennyi vidámság és mennyi jó fakad ma is ebből a fiatalok között.

Ebben a számban meghívlak benneteket arra, hogy lépjunk közelebb egymáshoz, és figyeljünk együtt arra, amit az Úr ma mond nekünk. Így formálódik küldetésünk, így szövődik tovább a Don Bosco által megkezdett jó a mi életünkben. ●

P. Vitális Gábor SDB,
tartományfőnök

Szeretettel hívunk mindenkit 2026. május 9-én Péliföldszentkeresztre, a Szalézi Család Napjára!

Érkezés, regisztráció: 9 órától.

Programok: szentmise, játékok, beszélgetés, kézműves alkotás, vetélkedő, születésnap tortázás a Szalézi Munkatársak Egyesülete megalapításának 150. évfordulója alkalmából és még sok egyéb...

Részletek a szaleziak.hu honlapon és a Facebookon!

+ Szalézi Család palástja gyűjtőpont!

Ebédet előzetes befizetéssel tudunk biztosítani az alábbiak szerint:

Név: Don Bosco Barátai Alapítvány

Számlaszám: 16200247-10020607

Közlemény: Adomány+résztevő neve

Összeg: 3400 Ft/fő

A Szalézi Értesítő következő száma júniusban jelenik meg.

Legyünk az isteni irgalom tanúi

A farizeus és a vámos példabeszéde (Lk 18,9–14) számunkra, nevelők és evangelizálók számára nem csupán erkölcsi tanítás a képmutatásról és az alázatról, hanem mély kinyilatkoztatás arról, miként találkozunk velünk Isten, és hogyan adjuk tovább ezt az életet átfőrmáló tapasztalatot.

A hit, mint az irgalmas kapcsolatra való meghívás

Amikor a farizeus felmegy a templomba, magával visz egy Isten-képet, amelyet saját mértéke szerint alakított ki: egy Istent, aki érdemeket és vétkeket tart számon, aki megjutalmazza az igazakat és elítéli a bűnösöket. Imádsága másokhoz való hasonlítás: „*há-lát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember.*” Hiányzik az igazi kapcsolat. Csak az önelégültség van jelen. A vámos ezzel szemben úgy lép be a templomba, hogy tudatában van méltatlanságának. „*Isten, irgalmazz nekem, bűnösnek!*” nem a kétségbeesés szavai ezek, hanem bátor megnyílás egy lehetséges kapcsolat felé, ami az irgalomra épül. Megérzi azt, amit a farizeus szem elől tévesztett: Isten nem bíró, hanem Atya, aki várja a távoli gyermekek visszatérését.

Számunkra, nevelők számára ez egy alapvető különbség. Hányszor közvetítünk – sokszor öntudatlanul – olyan Isten-képet, amely inkább a farizeuséhoz hasonlít? Olyan Istent, aki figyel, mérlegel, jutalmaz vagy büntet lelki teljesítményünk alapján? A hitre nevelés az irgalommal való találkozást segíti elő, annak a megtapasztalását, ahol felfedezzük, hogy azért vagyunk szeretve, mert szeretett gyermekek vagyunk, még törekénységünkben is. Evangelizálni azt jelenti, hogy bevezetjük az embereket ebbe az irgalmas kapcsolatba: Isten nem várja meg, hogy tökéletessé váljunk ahhoz, hogy szeressen minket, hanem éppen szegénységünkben nyilvánítja ki szeretetének gazdagságát. Ez az örömhír, amelyet hirdetniünk kell: egy kapcsolat, amely belülről alakít át.

Egy kapcsolat, amely a szív alázatából indul ki

A vámos alázata az a feltétel, amely lehetővé teszi az Istennel való találkozást: „*megállt hátul, szemét sem merte fölemelni az égbe*”

és felismerte a végtelen aránytalanságot Isten szentsége és saját nyomorúsága között, ugyanakkor bízott abban, hogy Isten lehajol ahhoz, aki rászorultságát elismeri.

A farizeus imája viszont tele van „én”-nel: *én bűjtölök, én tizedet adok*. Vallásos identitását önmagára, a másokkal való összehasonlításra, saját tetteinek bizonygatására építette. Úgy érzi, ő már teljes, már célba ért, már igaz. A nevelés és evangelizáció területén a szív alázata annak képessége, hogy elismerjük, szükségünk van a megváltásra, soha ne tekintünk magától értetődőnek Istennel való kapcsolatunkat, és maradjunk nyitottak kegyelmének ajándékaira. Ez annak a hozzáállása, aki tudja, hogy a keresztény élet nem egyszer és mindenkorra megszerzett tulajdonunk, hanem egy út, amelyen hagyjuk, hogy az isteni irgalom formáljon minket.

Nevelőként arra vagyunk hivatva, hogy elsőként tegyünk tanúságot erről az alázatról: elismerve korlátainkat, törekénységünket, állandó megtérésre szorultságunkat. Csak így válunk hitelessé, és csak így teremtünk olyan teret, ahol mások is levehetik álarcaikat, és úgy állhatnak Isten elé, ahogyan vannak.

Szeretett és bocsánatot nyert bűnösnek lenni

A példabeszéd befejezése megrendítő: „*Ez megigazultan ment haza, az nem.*” A vámos, akinek nem volt mit felmutatnia saját nyomorúságán kívül, mindent megkap. A farizeus, akinek sok mutogatnivalója volt, hiú tévedésben marad.

Isten nem igazolja azt, aki igaznak tartja magát, hanem azt, aki bűnösnek ismeri el magát. Nem azt tölti el, aki már tele van, hanem azt, aki üres. Nem azzal találkozik, aki nem érzi szükségét, hanem azzal, aki gyógyulásért esdekel. Ez az evangéliumi paradoxon: azért üdvözülünk, mert bűnösségünk ellenére Isten irgalma nagyobb.

A mai vallási nevelésben a példabeszéd arra tanít, hogy amikor elismerjük bűnünket, megnyílunk az átalakító kegyelem előtt. A bűn nem zúz össze bennünket.

Szeretett és bocsánatot nyert bűnösnek lenni nem alacsonyabb rendű állapot, hanem a keresztény sajátos helyzete. Ez az az identitás, amely enged szabadságban élni: anélkül, hogy tökéletesnek kellene tettetnünk magunkat, anélkül, hogy elrejténénk bukásainkat,

anélkül, hogy tisztos látszatot építenénk. Annak tudata ez, hogy életünk alapja nem abban áll, amit mi tettünk, hanem abban, amit Isten tett és folyamatosan tesz értünk.

A személyesen megélt isteni irgalom tanúi

A vámos, aki megigazultan tér haza, szükségképpen tanúvá lesz. Nem hallgathat arról a tapasztalatról, hogy elfogadták, megbocsátottak neki, felemelték. Élete beszélni fog arról az irgalomról, amely átalakította.

Itt találjuk az igazi evangelizációt. Nem elvont elméleteket hirdetünk Isten irgalmáról, hanem személyes tapasztalatról teszünk tanúságot. Olyan megbocsátásról beszélünk, amelyet mi magunk kaptunk; olyan szeretetről, amely keresett és megtalált bennünket; olyan kapcsolatról, amely értelmet adott az életünknek.

Azok számára, akik a nevelés és evangelizáció területén dolgoznak, ez mindenekelőtt azt jelenti, hogy saját lelki életüket mint az irgalom élő tapasztalatát ápolják. **Mielőtt mesterek lennénk, tanítványoknak kell lennünk; mielőtt tanítanánk, tanulnunk kell; mielőtt adnánk, kapnunk kell. Küldetésünk hitelessége tapasztalatunk igazságán mérhető.**

Ez egyben azt is jelenti, hogy olyan nevelési közegeket hozunk létre, ahol az emberek maguk is megtapasztalhatják ezt. **Nem az ítékezés, hanem a befogadás tereit; nem olyan helyeket, ahol érdemeket kell bizonygatni, hanem olyan tereket, ahol fel lehet ismerni a törekénységet; nem olyan struktúrákat, ahol vallási kompetenciákat szereznek, hanem olyan közösségeket, ahol Isten gyengéd szeretetét tapasztalják meg.**

A farizeus és a vámos példabeszéde emlékeztet bennünket arra, hogy a hitre nevelés lényegében bevezetés egy kapcsolatba: egy olyan kapcsolatba Istennel, aki irgalmas szeretettel szeret bennünket, aki mindig vár ránk, aki mindig megbocsát, és aki szegénységünket teszi a velünk való találkozás helyévé. ●

Fordította: Szabó Judit

Támogassa a fiatalokat adója 1%-ának felajánlásával

Bosco Szent János Ifjúsági Nevelési és Oktatási Alapítvány

Adószám: 19673752-1-41

OTP bankszámla: 11784009-21401080-00000000

Boldogunk, Sándor István nyomában, B. Varga Judit

Végre sikerült

90 évvel ezelőtt, 1936. február 12-én Sándor István végre átlépte a rákospalotai szalézi mű, a Clarisseum küszöbét. Az évek óta vágyott kívánság a nehezen, csak harmadjára megkapott írásos szülői beleegyezéssel végre sikerült.

A Clarisseum, ahova a 22 éves Sándor István érkezett Szolnokról, még nem tartozott Budapesthez. Rákospalota szélén állt egy kis szerény templommal, ám annál nagyobb országos hírnévvel. Ekkor már népszerű fiúkollégium, oratórium volt és a hazai katolikus könyvkiadás második legnagyobb nyomdája működött itt a tartományfőnökséggel együtt.

Antal János vezette a magyar szaléziakat és éppen a Don Bosco Nyomda tízéves jubileumát ünnepelték, amikor fémipari szakmunkás bizonyítvánnyal a kezében Sándor István megérkezett. Jelöltként gyorsan a nyomdába került, hiszen képesítése alapján értett a gépekhez. A nyomda tíz év alatt a legmodernebb felszereltséggel, szedőteremmel és könyvkötő műhellyel bővült. A kezdeti ütött-kopott, alkalmi áron vásárolt, gyakran üzemzavart okozó gépeket 1936-ra már lecserélték a korszakban ultramodernnek mondott technológiára: automata berendezésekre, motorikus papírvágóra, hajtogató gépre, külön drótfűző- és cernafűző gépekre. Világos és nagy munkatermek, öltözőhelyiségek, zománcozott mosdók álltak a szaléziak által kitanított nyomdászemélyzet részére. Ők részben szalézi testvérek, részben fizetett civil alkalmazottak voltak, főként egykori oratóriumi diákokból, az internátus fiatal lakóiból rekrutálódtak. Büszkéek voltak arra, hogy munkájukat a napi politikától mentesen, Don Bosco szellemében a lélekmentés érdekében végzik.

Hozzájuk és közéjük került a fiatal aspiráns Sándor István. Innentől kedve részt vett a jubileumra készülő, tíz év kiadványait egy kötetben összegző katalógus nyomdai munkálataiban, majd az elkövetkező években a *Szalézi Értesítő*, az *Oltár és Élet* elnevezésű heti liturgikus füzet, a havonta megjelenő *Missziós Ifjúság* képes folyóirat és mennyi ifjúsági regény, elbeszélés, útirajz (útikönyv) és alkalmi tréfás, vagy éppen drámai színdarab előállításában. A néhány év múlva kitört második nagy háború akadályozta, hogy időben letegye a nyomdamesteri vizsgát, így csak 1949-ben kapta meg a nyomdamester oklevelet. Egy, a szerzeteseknek, Egyházunknak és a többi egyháznak

A Clarisseumban működő egykori Don Bosco Nyomda a maga korában a legmodernebb felszereltséggel rendelkezett

egyáltalán nem kedvező évben!

1949-ben az utolsó hullámát élte az államosítás, azon folyt a vita a fővárosban és vidéken is, hogy a szerzetesektől, így a szaléziaktól is elvett ingatlanokat kik kapják meg. Az ipariskolákban, szakmunkásképzőkben az 1949. szeptember 1-jén kezdődő tanévtől már nem engedélyezték a hitoktatást. Boldogunk, Sándor István mindössze 35 éves koráig élhette meg szabadon szaléziságát, örülhetett szabadon az Úrnak és a fiataloknak. Az 1949-es államosítás során a nyomdát is elvették, de ő titokban, magánházaiknál a megmentett (kicsempészett) legegyszerűbb sajtógéppel gyártotta az imádságokat, hogy a fiatal lelkek ne maradjanak vallási irodalom nélkül.

„Ne szeressünk se szóval, se nyelvel, hanem tettel és igazsággal!” – tanítja János apostol a szeretet konkrétságáról. Sándor István szeretete a magyarországi vallásüldözés legnehezebb éveiben az apostoli tanítás melletti hűség követendő példája volt. ●

Kérjük, vegye fel velünk a kapcsolatot a sandoristvan@szaleziak.hu e-mail címen, ha Sándor István közbenjárására bármilyen kérés vagy ima meghallgatásra talál! A szenttéavatási eljáráshoz fontos lehet!

Interjú, Marillai Andrea SC

Isten formáló kezében

2026-ban a Don Bosco-díjat Rábl Erzsébet és Sárvári Miklós óbudai szalézi munkatársak kapták, akik nemcsak a helyi közösség, hanem az egész tartomány életének aktív részesei már 25 éve. Szalézi hivatásuk történetén keresztül láthatóvá válik a gondviselő Isten jelenléte, aki lépésről lépésre vezeti őket hitükben, küldetésükben.

Tekinthetjük úgy, hogy ez a díj a szalézi munkatársi élet mérföldköve, ahonnan érdemes visszatekinteni a megtett útra. Próbáljunk meg néhány olyan eseményt feleleveníteni, amelyek fontosak voltak ezidáig. Kezdjük talán ott, ahol az éleetek még nem kapcsolódott egybe. Milyen szerepe volt a hitnek, a vallásnak gyerek- és fiatal korotokban? Milyen úton találtatok a hitre?

Erzsi: Egészen kicsi gyerek koromtól rendszeresen jártunk a templomba, ez hozzátartozott az életünkhöz. Egy nagyon kedves atya, Békés Antal volt akkoriban a süttöi plébános, aki sok szálon kötődött a családukhöz, ő eskette a szüleimet, nála voltam elsőáldozó. Aztán jött az egyetem, elkerültem otthonról. Hiányzott a megszokott közösség, de nem kerestem másikat. Ellaposodott a kapcsolatom Istennel, és most már azt gondolom, azért, mert megragadtam a gyerekkori hitemben és nem léptem tovább.

Miklós: Nekem nem volt istenkapcsolatom. Az ifjúságom a sportról és sok minden másról szólt, de a közösség, a hit nem volt része. Miután Erzsivel megismerkedtünk, és náluk voltam, természetes volt, hogy elkísértük az édesanyját a reggeli 8-as misére. Igazából akkor kezdtem Istennel ismerkedni.

Erzsi: Nagyon hamar eldöntöttük, hogy együtt szeretnénk leélni az életünket és ekkor bemutattuk egymásnak a szüleinket. Érdekesen kapcsolódik ez a hitem erősségéhez. A szülők nem tudtak megegyezni, anyukám ahhoz ragaszkodott, hogy katolikus templomban erősítsük meg a kapcsolatunkat, Miklós apukája pedig a református szertartáshoz. Hogy ne kelljen velük konfrontálódni, végül csak polgárilag házasodtunk össze. Egy idő után nyomasztani kezdett, hogy nem gyónhattam, nem

Rábl Erzsébet (67) matematika-fizika szakos gimnáziumi tanár, férje Sárvári Miklós (66) kutató biológus. 42 éve házasok, három felnőtt gyermekük, nyolc unokájuk van. 2015-ben tettek szalézi munkatársi ígértet. Erzsi jelenleg az óbudai csoport koordinátora, Miklós a Magyar Szalézi Munkatársak Egyesületének országos koordinátora.

áldozhattam. Ez a hiányérzet megerősített abban, hogy ne megfelelni akarjak, hanem azt kövessem, aki és ami nekem fontos. Valószínűleg ez is kellett ahhoz, hogy az istenkapcsolatom újra helyreálljon. Ekkor

elmentünk együtt a gyerekkori atyához, sokat beszélgettünk vele. A lányunk négy, a nagyobbik fiunk két éves volt, amikor végül az egyházi esküvőt megtartottuk. Miklós akkor még mindig református volt...

Ígérettétel 2015-ben

Miklós: Sok minden történt, de az is közrejátszott, hogy néhány évre Amerikába készültünk. Éreztem, hogy Erzsinek egyfajta biztonságot jelent az esküvő.

Erzsi: Amerikában aztán egy ír katolikus közösségbe csöppentünk, akik az első perctől kezdve a tenyerükön hordoztak minket, és ez meghatározta az egész kinti létünket.

Miklós: A közösség tagjai voltak a barátaink. Később Havasi József atyától gyakran hallottam, hogy fontos, mennyire látszik a kereszténységünk, de én ott, akkor nem az ő istenhitüket vettem észre, vagy nem kötöttem ezzel össze. Az volt a szembetűnő, hogy mennyire támogatóak, hogy jó fejek, segítőkészek. Az ottani magyarokkal is sokat beszélgettünk, de ők nem a hit oldaláról jöttek, hanem a magyarságuk miatt. A velük való kapcsolat is nagy tanulság volt számunkra, hogy ne akarjunk kint maradni, mert úgy érzetük, hogy aki elhagyja az országot, valamiképp megsérül.

Visszanézve már jobban értünk bizonyos történéseket, felismerjük benne a Gondviselés irányítását. Mi volt az, ami az óbudai közösségbe hozott benneteket és itt is tartott?

Erzsi: Három év után visszajöttünk Amerikából, és Óbudára költöztünk. A lakásunkhoz legközelebbi templomba kezd-

tünk járni, de nem éreztük jól magunkat, mert a gyerekeinkre – bár csöndesek voltak – folyton rászóltak a misén. Végül az ottani atya azt javasolta, hogy próbáljuk meg a szaléziaknál. Mivel akkor született meg a harmadik gyerekünk, egyből a keresztelésre jelentkeztünk be. Peisch Ferenc atya fogadott minket, és nem kérdezte, hogy kik vagyunk, honnan jöttünk.

Miklós: Ő nem a papírok és a bürokrácia embere volt. Azt mondta, a keresztség szentsége mindenkinek jár, és ez megfogott minket. Én valójában eleinte csak elkísértem Erzsit és a gyerekeinket a templomba. Mivel nem volt erős Isten

kapcsolatom, úgy gondoltam, jobb, ha együtt vagyunk, ha ez is közös bennünk, és katolikus leszek. A hit a szaléziaknál érintett meg. Peisch atya volt az egyik, aki foglalkozni kezdett velem, ő készítette fel az elsőáldozásra, Ábrahám Béla atya a bér málkozásra – ez utólag visszanézve is nagy áldozat volt a részükről. Az óbudai közösség elénk élte a hitet és ez nagyon sokat adott, megtapasztaltunk egy más, egy új életstílust. De aki Istent számomra közel hozta, az Don Bosco volt, tőle indult a mélyebb hitkeresésem. Csak lassan haladtam, egy ellenállás vagy egy fogyékonyság hiány volt bennem, mindenesetre Erzsinek és az itteni közösségnek a hitét látva nem volt kérdés, hogy itt megtaláltam a helyem.

Erzsi: Nagyon büszke voltam Miklósrá, amikor eljött az első gyónására, az elsőáldozásra, és amikor együtt járt a bér málkozási felkészítésre a fiatalokkal. Nagyon megérintett, hogy így is egy családban vagyunk. A hitünk erősödéséhez szerintem a Házas Hétvégéhez tartozás is hozzájárult.

Miklós: Ez nem annyira hitlélmény volt, inkább házaspárként kapcsolt minket össze. Mindig nehéz, amikor kicsi gyerekek vannak, pörög a mókuserék, és általában messzebb kerülnek egymástól a házastársak. Főleg ebben segített minket.

Sokáig nem mondtatok a munkatársi közösséghez csatlakozásra, aztán megtört a jég és elkezdtetek a formációt. Mi motiválta ezt?

Erzsi: Nagyon otthon voltunk a közös-

Készülnek a buszjegyek az óbudai munkatársi csoport tagjaival

ségben, jól éreztük magunkat, de a munkatársi elköteleződésről úgy gondoltuk, hogy egy olyan végleges döntés, amihez nincs elég időnk és erőnk. Attól félttem, hogy nem fogok tudni ennek megfelelni. Közben egyre közelebb éreztük magunkat a szaléziakhoz, egyre több mindenbe szeretünk volna bevonódni és be is kapcsolódtunk. Valószínűleg tíz éve Bángi-Magyar Attila meghívása olyan időpontban ért, amikor azt gondoltam, hogy mire várjunk? Ide akarunk tartozni! Azonban egész biztos, hogy nem lettem volna munkatárs, ha Miklós nemet mond, mert itt is fontosnak éreztem, hogy együtt éljük meg, hogy ne elválasszon, hanem összekössön minket a munkatársi hivatás.

Miklós: Hosszú ideig a szaléziakról kevés ismeretem volt, a munkatársakról is csak annyi, hogy ők azok, akik kenik a kenyeret. Ez sokáig bennem volt és nem is vonzott. A kítartó, többszöri meghívás és Erzszi lelkesedése adott lendületet és persze az, hogy ismertük az óbudai munkatársi közösség tagjait. Végül már nem akartunk ellenállni, visszautasítani a kérést. Az ígérettétel után egy évvel kaptam a felkérést, hogy vállaljam el a tartományi formációfelelős tisztelet. Egyáltalán nem éreztem magam még felkészültnek, de elkezdtem ezzel mélyebben foglalkozni és ez döntő jelentőségű volt. Megvolt a feladat és fel kellett nőni ehhez. Az ígéret akkor ért el a szívemig, amikor jobban megismertem a szalézi lelkiséget, a tartományt, az ide tartozó embereket és észrevettem, hogy sokféle segítségre van szükség. Megszereztem a szerzeteseket, akik Don Bosco mellett maradtak, és láttam, hogy egyre kevesebben vannak. Az is bennem volt, hogy munkatársként ápolni kell a viszonyt, hogy olyan legyen a munkatársi-szerzetesi kapcsolat, ami erősíti őket a hivatásukban vagy, ha kell, egyszerűen csak emberként melléjük tudjunk állni. Azóta sem változott ez, sőt, egyre erősebben érzem, hogy nekünk is felelősségünk, hogy a szerzetesekkel együtt haladjunk.

Erzszi: Az ígérettétel után jobban észrevettem azokat a feladatokat, amiket el tudok végezni. Nagyon régóta szerettem volna bekapcsolódni az oratórium életébe, de amíg dolgoztam, egyszerűen nem fért bele az időmbe. Ez bántott, mert abban biztos voltam, hogy az ottani gyerekekkel szeretnék foglalkozni, hiszen Don Bosco is őket akarta Istenhez közel

Erzszi kínál egy óbudai ünnepen

vinni, de az életembe ez akkor nem fért bele. Mindig úgy éreztem, hogy tanárnak lenni egy szolgálat és a gyerekeket vinni valaki vagy valami felé egy jó dolog, de Don Bosco által más tanár lettem, más szemmel tudtam a szünetekben vagy osztályfőnökként közöttük lenni, amellett, hogy én azt az ajándékot is megkaptam, hogy a matematikát is szerettem tanítani. Az egyik legszebb visszajelzés az volt, amikor egy lány elém állt, hogy ő azért lett magyartanárra, mert annyira szerette a matekórákat.

Ha ki kellene emelni egyet, ami Don Boscóban fontos számotokra, mi lenne az?

Miklós: Nekem rengeteg van! Az első, ami megragadott, hogy Don Bosco sírt a börtönben lévő fiatalokért. Egy roppant erős empátia, azonosulás volt benne a szenvedőkkel. A másik, ami nagyon megkapó, hogy mennyire a hitben élt és, hogy jó pap akart lenni. Az az ember, aki mindig erős és tudatos volt, a felszentelése után rábizta a döntést a lelkievetőjére, hogy milyen szolgálatot vállaljon. Számomra ez azért lényeges, mert ehhez nagyon erős hit és alázat kell. Amikor az egészsége megrendült, még akkor is elutazott Franciaországba és Spanyolországba és óriási hatással volt az emberekre. Elgondolkoztatott, hogy mennyi mindent adott a világnak egy egyszerű pap, aki újtó és forradalmi

volt abban, hogy akkor és ott felismerte, mit kell tennie. Én a bátorságot próbálom eltanulni tőle, hogy merni kell vállalni dolgokat, mert Isten megadja hozzá a segítséget. Az ő példája és a melegsívősége is lenyűgöző, hogy a barátja akart lenni mindenkinek.

Erzszi: Számomra a gyerekekkel való kapcsolata példaértékű. Mindegyiküket ismerte, szerette, mindegyikük fontos volt, és tudta, kinek mit kell a fülébe súgania, hogy hatással legyen rájuk. Teljesen odaadta az életét azért, hogy hitre nevelje őket. Képes volt sok szakmát megtanulni azért, hogy a gyerekeket előre vigye és használható tudást adjon a kezükbe. Fáradhatatlan volt, mindig, mindenkire volt ideje. Ezt lenne jó eltanulni tőle!

Miklós: Az Apostoli Életútban Isten által küldött embernek nevezik Don Boscót, és valóban, az egész élete arról szól, hogy hogyan tette képessé Isten mindazokra a feladatokra, amiket rábizott. Ezt érzem a mi esetünkben is. Egyeseket nagy hívás ér, másoknak szép lassan, kockánként épül az élete, az Isten úgy alakítja az embert, hogy alkalmassá váljon és a végén megérjen a feladatra. A munkatársságban is ezt élem meg, egymást erősítve, együtt a házastársammal, együtt a közösségben meg tudjuk élni, amire Isten hív bennünket. ●

Szalézi Munkatársak Egyesülete, Sárvári Miklós SC

A 150 éves évfordulóra készülve

A szalézi munkatársak regionális találkozója Krakkóban

A Kelet-Közép-Európa régió munkatársai gyűltek össze 2025. november 28–30. között Krakkóban, hogy beszámoljanak a tartományok helyzetéről, és felkészüljenek a jövő májusi munkatársi világkongresszusra. Magyarországról Sándor Anna, Bitsánszky Márton és Sárvári Miklós vettek részt a találkozón.

A beszámolókat hallgatva kiderült, hogy a magyar tartomány jól teljesített az utóbbi években. Először is javult a szalézi munkatársak identitása. Az egész régióban egyedül nálunk van példa arra, hogy egy csoport kétheti rendszerességgel találkozik. Másodsor, az utóbbi időben sok bevezető formáció indult és ennek eredményeként sokan tettek munkatársi ígéretet. Harmadsor, javult a kapcsolat a szalézi szerzetesekkel és nővérekkel, erősödött a kohézió a Szalézi Családban.

A találkozó során kidolgoztuk a világkongresszusra készülő beszámolót, amiben a régió eredményeit, kihívásait és a jövőről alkotott elképzeléseit fogalmazzuk meg. Hamar kiderült, hogy nagyon hasonló örömeket, nehézségeket tapasztalunk, és nagyban átfedőek az álmaink is a munkatársi jövőről. A kihívások között szerepel, hogy több régióban még dolgoznak a

munkatársi egyesületek bejegyzésén. Néhány helyen még javítandó a szerzetesekkel és nővérekkel való kapcsolat. Feladat a munkatársi identitás erősítése, a „munkatársak csak a konyhában dolgoznak” sztereotípiát fokozatos gyengítése. Általános tapasztalat, hogy 60 év körüli a munkatársak átlagéletkora. A régióban egyelőre még nincs jó gyakorlat a fiatal felnőttek, köztük a szaléziakkal régóta kapcsolatban állók megtartására a Szalézi Családban.

Krakkóban megtapasztaltuk, hogy 150 év után is élő és lelkes a Kelet-Közép-Európa régió munkatársainak közössége. A három nap során örömmel tapasztaltuk, hogy a történelmi örökség ellenére ma már milyen nagy az egymás iránt tanúsított nyitottság és szeretet. Ezt a jó tapasztalatot és álmainkat elvisszük a római világtalálkozóra. Avanti cooperatori! ●

**A SZALÉZI MUNKATÁRSOK EGYESÜLETE ALAPÍTÁSÁNAK
150. ÉVFORDULÓJÁT 2026. MÁJUS 9-ÉN ÜNNEPELJÜK.**

Jó gyakorlat, Wierlné Kárász Tímea SC

Kortárs segítség

„A nevelés a szív dolga” cseng a fülünkbe ez nekünk, pedagógusoknak Don Bosco Atyántól. Istennek hála, ez az idézet a Zafféry Károly Szalézi Középiskolában nemcsak a nevelők, hanem néhány nagyobb diákunk szívét is megérintette, amikor 2023-ban megszólítottak, hogy részt szeretnének venni az ifjúságvédelmi munkában. A kezdeményezők (Mezei Dorka, Tarcsi Arlett, Ignác Bálint) azóta már leérettségiztek, a csapat viszont, akik akkor összeálltak, évről évre ki egészül néhány lelkes, tizedikes fiatallal.

A jelenleg 15 főből álló csoport (Tóth Anna, Madarász Réka, Kardos Boglárka, Sill Zsófi, Teller Szabolcs, Csonka Anízia, Hermann Veronika, Fónád Noémi, Kiss Réka, Mészáros Hanna, Nagy Eszter, Klányi Jázmin, Horváth Liliána, Horváth Iringó, Millei Dóra) rendszeresen részt vesz az osztályok lelki napjain foglalkozások tartásában, ami az emberi méltóság megőrzését szolgálja, fejleszti a diákok önismeretét, segíti az érzelmekben való eligazodásukat. A csoport az iskola legkissebbjeinek közösségformáló, egymás megismerését, elfogadását segítő csapatépítő délutánokat is tart. Segítik az iskolapszichológus, Walter Júlia munkáját a csoportos foglalkozásokon. Együttműködnek a tanárokkal, a szülőkkel, kezdeményeznek és részt vesznek közös beszélgetéseken, ami elsősorban neveléssel, kortárs problémákkal kapcsolatos. Két diákunk (Tóth Anna, Teller Szabolcs) idén aktívan bekapcsolódott az angol nyelven folyó Nemzetközi Gyermejközi Napokba is.

A csoport képzést is kapott/kap, ami felkészítette őket a diákokkal való közös munkára. A képzésük részben pszichológiai jellegű, részben a Szerzetesi Iroda Emberi Méltóság Stratégiájának diákműhelyére alapul. A szellemi táplálékot Walter Júliával biztosítjuk a csoport számára.

A lelki feltöltődéséről Emmanuel atya gondoskodik, aki imáival, lelki vezetésével mindig közvetíti felénk Jézus Krisztus állandó gondoskodását, és végtelen szeretetét. Így tapasztaljuk meg, Don Bosco szavaival élve: „Ha a szeretet irányít, megtalálod minden számításodat.”

Ezt az isteni szeretetet és gondoskodást éreztük néhány hete is, amikor egy közös vidám csapatépítő foglalkozáson töltöttünk együtt egy napot. Dorogon a plébánián a hálaadás után két animátorunk, Molnár Dorina és Wierl Marianna tartott nekünk egy vicces vetélkedőt, majd drámajáték keretében neveltünk sokat a „Beugró”-ban nyújtott produkciókon. Az ebéd után a nap lezárásaként szabadulósobában dolgoztunk együtt azon, hogy megoldjunk egy rejtélyt, és ki-

jussunk a mágikus birodalomból. Hála Eitl Anna néni szalézi munkatársnak, édes és sós süteményben sem volt hiány.

Botladozunk, sírunk és nevetünk, időnként kétségbe esünk, nem látjuk értelmét a munkánknak. Szélmalomharcnak érezzük a társadalom által közvetített liberális szemlélet ellen, de ami mindig megtart és előrevisz minket, azt ismét Bosco Atyánk fogalmazta meg: „Helyezzük magunkat Isten kezébe, imádkozzunk, és minden sikerül.” ●

Beszámoló, Sándor Anna SC és Szmodis Mónika SC

A Szalézi Család Lelkiségi Napjai 2026 Torino

„Harmadnap menyegzőt tartottak a galileai Kánában, amelyen Jézus anyja is ott volt. Jézust is meghívták a menyegzőre, tanítványaival együtt. Amikor fogytán volt a bor, Jézus anyja megjegyezte: »Nincs több boruk.« Jézus azt felelte: »Mit akarsz tőlem, asszony! Még nem jött el az én óráim.« Erre anyja szólt a szolgálónak: »Tegyetek meg mindent, amit csak mond!« Volt ott hat kőorsó, a zsidóknál szokásos tisztálkodás céljára, mindegyik két-három mérős. Jézus szólt nekik: »Töltsétek meg a korsókat vízzel!« Meg is töltötték azokat színültig. Ekkor azt mondta nekik: »Most merítetek belőle, és vigyétek oda a násznagynak.« Odavitték. Amikor a násznagy megízlelte a borrá vált vizet, nem tudta honnan való – a szolgálak azonban, akik a vizet merítették, tudták –, hívatta a násznagy a vőlegényt, s szemére vetette: »Először mindenki a jó bort adja, s csak amikor már megittasodtak, akkor az alábbvalót. Te meg mostanáig tartogattad a jó bort.« Ezzel kezdte meg Jézus csodajeleit a galileai Kánában. Kinyilatkoztatta dicsőségét, s tanítványai hittek benne.” Jn 2,1-11

2026. január 15–18. között immár negyvennegyedszer kerültek megrendezésre a Szalézi Család Lelkiségi Napjai Torinóban, amelyre a világ különböző tájairól érkeztek családtagok a Szalézi Család számos ágából.

E négy nap programját az idei strenna üzenete kísérte és keretezte: „Tegyetek meg mindent, amit csak mond!” – Mária szavai a szolgálkhoz a kánai menyegzőn. A napok témáit, lelki tartalmát Mária cselekedetei inspirálták: Figyelj! Hallgass! Válassz! Cselekedj! Megérkezésünk délutánján a strennával ismerkedtünk, amit Fabio Attard rendfőnök atya gondolatai gazdagítottak. Figyelmünket a

kánai menyegzőre irányította: ez az esemény fordulópont Jézus életében, így minden keresztény életében is. Isten belép a mi személyes történetünkbe. Mi azonban nem csak szemlélői vagyunk mindennek, hanem aktív résztvevői. Nélkülünk a csoda nem való-

sulhat meg. Elkezdődik a szeretetkapcsolat Isten és ember között, ami gazdag gyümölcsöt terem: a hit, a szabadság és a szolgálat útját. Ez vezette Don Boscót is, hogy létrehozza a Szalézi Családot, amelyhez mindannyian tartozunk.

Másnap Paolo de Martino diakónus vezetésével lectio divina keretében hallgattuk, hogy mit üzen az Úr számunkra a kánai menyegzőről és elméltünk a történet szereplőiről: Máriáról, akinek a tekintete előre látja a szükségét, hogy az ünnepség, az öröm hamarosan véget ér. Nem várja meg, hogy a menyasszony és a vőlegény segítséget kérjenek. Az Úrhoz fordul és cselekszik.

A hűséges szolgálókról, akik erőfeszítéssel és megértés nélkül engedelmessé válnak, kitaranak és nem adják fel. Még nem tudják, de gesztusuk gyümölcsöt fog hozni és újjáéleszti az ünnepet. Megteszik azt a lépést, amit az értelem még nem ért, de a szív igen.

Jézusról, aki arra kér minket, hogy töltsük meg létezésünket a legegyszerűbb és leghétköznapiabb dologgal ami létezik: vízzel, vagyis a mindennapi étellel, amely egyszerű dolgokból áll és néha meglepően prózai. Arra kér minket, hogy ajánljuk fel neki, hogy ő valami nagyszerűvé, értékessé tudja alakítani.

A harmadik napon kerekasztal beszélgetést hallgattunk fiatalok részvételével, amelynek témája az volt, hogy hogyan tudjuk a Szalézi Család tagjaiként felébreszteni a bizalmat és kísérfi őket az Úr felé vezető úton. A fiatalok szükségletei: a meghallgatás képes-

sége, a hitelesség, a kísérfi és segítők jelenlét arra készítetnek minket, hogy átgondoljuk, hogyan tudunk gyümölcsöző módon jelen lenni a Szalézi Családban. A stremnában elhangzott kérdésre: „Készen állunk arra, hogy olyan szolgálók legyünk, akik hagyják, hogy Krisztus vezesse őket?” – a rendfőnök atya biztató szavai adjanak számunkra útmutatót: „Tegyük meg, amire az Úr kér minket és induljunk el az úton ezzel a négy egyszerű lépéssel: Figyelj! Hallgass! Válassz! Cselekedj!” ●

Ünnepi év, P. Fabio Attard SDB

A szalézi munkatársak 150 éve: Egy aktuális javaslat

A szalézi munkatársak 150 éves jubileumának megünneplése egyedülálló lehetőséget kínál a szalézi küldetés számára: újra felfedezni és megélni Don Bosco álmát egy „nagy emberi mozgalomról”, amely a fiatalok javáért köteleződik el.

• **Fiatalok aktív szerepvállalása:** a fiatalok nem csupán a lelkipásztori tevékenység címzettjei, hanem tevékeny alanyai is. Ahogyan az első munkatársak már a kezdetektől osztoztak

Don Bosco álmában, úgy a mai fiatalok is meghívást kapnak arra, hogy részesei legyenek ennek az álomnak. Meghívást kapnak arra, hogy legyenek az evangelizáció aktív szereplői saját kortársi közegükben, mégpedig sokkal világosabban és tudatosabban.

- **Nevelési szövetségek:** a szalézi küldetés nem lehet elszigetelt egyének munkája, hanem együttműködési hálózatokat igényel a családok, a keresztény közösségek, az iskolák, az egyesületek és a munka világa között. A tegnapi és a mai szalézi munkatársak ennek a lelkipásztori szövetségnek a szellemét testesítik meg.
- **Missziós dimenzió:** a szalézi karizma lényegénél fogva missziós. Egyetlen lelkipásztori döntés sem szorítkozhat pusztán a meglévő struktúrák megőrzésére, hanem nyitnia kell a perifériák felé, az új szegénység irányába, a leginkább távoli fiatalok felé.
- **Termékeny laikusság:** a szalézi munkatársak tanúságot tesznek a világi hivatás szépségéről az Egyházban. Ez azt jelenti, hogy értékeljük és komolyan vesszük a világiak sajátos szerepét a hitre nevelésben, tiszteletben tartva és előmozdítva szakértelmüket és jogos autonómiájukat. ●

„Ha imádkoztok két búzamazból négy kalász lesz.” (Don Bosco)

SZALIM köszöntő

Kedves Fiatalok!

„Ha imádkoztok két búzamazból négy kalász lesz” – Don Bosco e mondása erőteljesen aláhúzza az ideai strenna kulcsfogalmát, ami nem más, mint a hit. Az előző évben a reményben horgonyozhattunk, most pedig a hit pajzsát ölthetjük fel és erősíthetjük. Tekintheünk olyan emberekre, akik a hitben előttünk járnak. Maximilián Kolbe atya pappászentelese előtt írásban megfogalmazta céljait. Leírta azt is, hogy ő „szent akar lenni, nagy szent”! Ezeket a vágyakat Isten ülteti el a szívünkben. Viszont az is fontos, hogy mi magunk is tegyünk annak az eléréséért és ráálljunk a hit útjára, ahol lépcsőről lépésre haladhatunk. Különösen így a nagybőjt is egy olyan időszak, amikor konkrét lépésekkel és elhatározásokkal járhatunk a hit útján.

Hívlak benneteket, hogy tegyünk konkrét elhatározásokat és próbáljunk a hit útján haladni lépcsőről lépésre, amiben az imádság lehet nagy segítségünkre. A céljaink elérését támasszuk alá a mindennapi imáinkkal és merjük kérni Isten segítségét, hogy adjon számunkra kitartást az elhatározásainkban, hogy egyre jobban megélhessük hitünket és arról tanúságot tudjunk tenni a mindennapjainkban. Ne rejtjük véka alá a kéréseinket, Istennek fontos, hogy merjük előtte őszinte szívvel jelen lenni és várja a mi kéréseinket, hogy a hitünkben megerősíthessen bennünket. Benned milyen vágy fogalmazódik meg? Mi a szíved legmélyebb vágya? Mit kérsz Istentől, hogy ezt el is érhesd? Imáimmal kísérlek benneteket ezen az úton. ●

Nagy Ágnes FMA

SZALIM, Szauer Anna
egri szalézi animátor

Animátor mindennapok

Mégis mi lehet jó két hét táboroztatásban? Mi lehet jó a káosz csoportpercekben? Mi lehet jó abban, hogy idétlen jelmezekben csinál magából bolondot az ember? És mindezt önkéntesen? Kizárólag az, hogy leigazolják az ember közösségi szolgálatos óráit. Én ezt gondoltam, ezzel a hozzáállással kerültem egy nyári táborba. Elhatároztam, hogy rosszul fogom érezni magam, teher lesz számomra, és többet biztos nem csinállok ilyet. Aztán mégiscsak az oratóriumban ragadtam. És nagyon örülök, hogy ott ragadtam. Azóta a teher édessé, a káosz megszokottá és már kicsit igényemem is vált: mert a gyerekek nyüzsgésében, szétszórt figyelmében és felszabadultságában az irántam tanúsított bizalmukat érzem. Mert a bolondos színpadi szerepek eddig csak közelebb vittek a gyerekekhez. Mert a nap végén a gyerekek szemében örömet, a szüleik szemében hálát lelek. Mert az oratóriumban saját magamnak is találtam közösséget. Mert csapatként ügyködünk, ráadásul van egy állandó csapattársunk, a Jóisten.

Arisztotelész azt mondta: „Ahol a tehetség és a világ szükségletei találkoznak, ott van a hivatásod.” Szeretem azt gondolni, hogy ügyesen mozogok az oratórium falai közt, és hiszem, hogy mindenkinek szüksége van egyfajta oratóriumra. Így lett hát az animátorságom a hivatásom. ●

SZALIM, Szilágyi Emese

„LángON” – őszi animátortalálkozó

„LángON” – ezzel a mottóval indítottuk az idei tanév őszi animátortalálkozó-ját, más néven a Tarkát. Újabb alkalom adódott, hogy együtt töltsünk egy hétvégét animátortársainkkal, ezúttal Újpesten. Ahogy megérkeztünk, már rögtön fogadtak is minket a szebbnél szebb dekorációba öltöztetett termek, amiket az újpesti oratórium animátorai gondosan feldíszítettek. A hétvége több meglepetést és különlegességet is tartogatott az érkező fiatalok számára. Az első olyan animátortalálkozó volt ez, aminek keretén belül együtt vehettünk részt a Forrásponton.

Miután mindenki megérkezett és elfoglalta a szobáját, már kezdődött is az első program. Természetesen animáció nélkül nem

lehet megnyitni egy animátortalálkozót, így első programként egy fantasztikus szindarabot láthattunk. Az animációból a hétvége során rengeteg mindent volt lehetőségünk tanulni. Végig követhettük, ahogy a szereplők egyre jobban ráébrednek, hogy másoknak segítve mennyi mindenben tudnak fejlődni. Minden jó tulajdonságot, amiket a hétvége során fedeztek fel, a fejük felett lévő három kialudt láng fellángolása jelképezte.

Következő programként egy jó hangulatú játékban vehettünk részt, ahol lassan de biztosan mindenki megtalálta a csoporttársait. Amint ráleltünk a csoportjainkra, indultak is a kics csoportos beszélgetések, mindenki megismerkedett a csoportban lévő résztve-

vőkkel. A beszélgetés után az egész terem elcsendesedett és jóéjszakká vált a napot. Persze, szokásos módon most is volt lehetőségünk további programokra, mint például a quiz estre vagy a teaházra, ahol meleg tea és rengeteg társasjáték várt, na meg a távolról érkezett barátok társasága.

Szombat reggel lehetőségünk volt fakultatív zsolozsmával kezdeni. Délelőttünk saját magunk megismerésére fektette a hangsúlyt. Egy kérdőív alapján megtudhattuk, milyen a jellemünk, személyiség típusunk, majd megkereshettük a hozzánk passzoló szentünket.

Ezt követően a csapatokkal összegyűlve már indultunk is Újpest nyüzsgő városrészeit felfedezni. Az út során ötletes fel-

adatokat kellett megoldanunk együttes erővel, aminek hála a Forráspontra már egy összekovácsolódott csapatként tudtunk megérkezni. Hihetetlenül jó volt látni a rengeteg fiatalot, akikkel összegyűlve tudtunk jelen lenni Istennek hálát adva. Miután mindenki helyet foglalt, zenés dicsőítéssel meg is kezdtük a Forráspontot. Közös éneklés után figyelemmel hallgathattuk végig Forczek Kriszti egri animátortársunk tanúságtételét. Olyan üzenetet kaptunk tőle, amely sokak számára reményt adott: Isten mellettünk volt, van és lesz. A legmélyebb pillanatainkban sem vagyunk egyedül, hiszen Isten ott sem engedi el a kezünket. Ezek után Berki Tamás tanúságtétele következett, majd Reisz Domonkos atya szavaira figyeltünk. A következő másfél órában az egész termet betöltötték a dicsőítő énekek dallamai egy szentségimádás keretében. Magunk előtt láthattuk Jézus Krisztust az Oltáriszentségben. Egy rövid szünet után közösen zártunk szentmisével és énekekkel, majd visszaindultunk. A Forráspont mindannyiunknak egy csodálatos élmény volt, ahol lelkiekben hihetetlen módon sikerült feltöltődnünk.

Animátortalálkozó természetesen nem létezik a fergeteges bans party nélkül, ahol mindegyik oratóriumnak lehetősége volt saját oratóriumi bansát bemutatni. Vasárnap délelőttünkön különböző oratóriumokból jövő, tapasztalt animátorok történeteit, tanácsait hallgathattuk végig, majd átsétáltunk a Nagyboldogasszony-templomba, ahol részt vettünk a szentmisén. Zárásként közösen megebédeltünk, majd az Újpesti

animátorok lelkesen vezettek minket körbe az oratóriumukban. A búcsúzás barátainktól nem éppen az animátortalálkozó legboldogabb része, de rengeteg emlékekkel, örömmel és hálával tértünk haza. Nagyon hálásak vagyunk minden szervezőnek, szalézi nővérnek és szerzetesnek, hogy lehetővé tették nekünk ezt a hétvégét, ahol rengeteget fejlődöttünk mind animátorságban, mind emberségben. ●

SZALIM beszámolók

Adventi lelki hétvégék Péliföldszentkereszten

12–15 ÉVESEK, Érsek Enikő

Nekem ez volt az első lelki hétvégém, ezért izgultam és kicsit féltem is. Érkezéskor a felnőttek mellett a macskák köszöntöttek minket barátságos dörgölődzéssel.

Maga az épület barátságos volt, az erkélyekről a kilátás fantasztikus. A táj kicsit komor volt, de bámulatosnak találtam Péliföldszentkeresztet.

Mindkét nap finomakat ettünk és jól éreztük magunkat. A programok nagyon jók voltak, élveztem az előadásokat, kiscsoportos beszélgetéseket, esti társasozásokat. Vicces volt a reggeli ébresztés is. Szombaton és vasárnap szentmisére mentünk és utóbbi napon voltak különféle, saját választás alapján működő programok. Én a betlehemi építésben vettem részt. Volt lehetőség kézműveskedésre és imasétára is.

A kiscsoportos beszélgetésekben az volt a legjobb, hogy senkinek a gondolatait nem utasítottuk vissza, és megismerhettük

egymást. Szuper volt, hogy a beszélgetések alatt elmentünk sétálni, vagy csak ki a szabadba. :) Megismerhettük az Istennel való közvetlen kapcsolatunkat és egymást is. Ez a hétvége sokat tanított nekem, mert megértettem a Jézussal való kapcsolatom lényegét. Emellett volt lehetőség gyónásra is.

Nagyon várom a következő ilyen alkalmat és nem csak a cicák miatt. :)

15–18 ÉVESEK, Takács Réka

Idén adventben harmadik alkalommal vettem részt lelki gyakorlaton a szalézi közösségben Péliföldszentkereszten.

Két húgommal és több barátommal, cserkésztestvéremmel érkeztünk a felvidéki Hegysúr és Egyházfa községekből.

Én a 15–18 éves korosztályhoz tartozom, ahol az előadásokat Tóth Péter, Sály Fanni és Szauer Andris vezették. A mostani

alkalmon nem mottóknak volt, hanem a Dicsőségről, annak részéről és értelmezéséről beszélgettünk. Az előadások témája továbbá „az én hangszerem/én mint hangszer”, az imádók és az angyalok voltak. Megnéztünk egy jelenetet a *Kiválasztottak* című sorozatból, pontosabban Jézus születését, a pásztorok meghívását az angyalok által.

Több összefordulás beszélgetés is volt, ahol megoszthattuk egymással a gondolatainkat, észrevételeinket, érzéseinket, ezáltal megismerhettük egymást. Kiscsoportos beszélgetések is voltak, amelyekre az angyalok csoportjai szerint osztottak szét bennünket. Ezek a kiscsoportos beszélgetések nekem személy szerint nagyon tetszettek, ha lehetett volna, még többször is részt vettem volna rajtuk. Szombat délután választható program következett, amelyen testileg és lelkileg egyaránt aktívak lehettünk. Én az imasétát választottam, de lehetett választani a kezek imáját, a lelki teaházat vagy akár a szabadtéri betlehem építést is.

Különböző lelki ösvényeket is kialakítottak nekünk a szervezők, melyeket végigjárva felfrissültem és gondolataimban elmélyülve érkeztem a következő programokra.

Természetesen a misék, a szentgyónás, az adventi gyertyagyújtás, a reggeli és az esti imák, zsolozsmák sem maradhettek el, melyekkel kellőképpen felkészülhettünk a karácsonyra.

A héttéve nagyon gyorsan elrepült, de hálás vagyok, hogy régi és új ismerősökkel tölthettem ezt a rövid időt, az adventi várakozás szellemében, Urunk születésére készülve.

18–24 ÉVESEK, Kiss Meirosu Lúcia

A szalézi adventi lelki héttéve advent első héttévéjén, november 28–30. között került megrendezésre Péliföldszentkeresztben. Nagyon hálás vagyok, hogy én is jelen lehettem, és egy kis lelki pluszsal tudtam belevágni a karácsonyi készülétekbe. A héttéve mottója a Jelenések könyvéből való idézet: „Az égen nagy jel tűnt fel”, amely Szűz Mária alakjára utal, az ő alakját szemléltük a héttéve folyamán az elmélkedésekben és az imákban.

Az esemény péntek este kezdődött egy kis ráhangolódással. Az ismerkedésben egy-egy pohár finom, forró tea segédkezett. Ezután bele is vágunk a téma közepébe: az első elmélkedést Géza testvér kezdte, de bemutatkozott két házaspár is, Viki és Imi, valamint Vivi és Tomi, akik a héttévéjén az előadásaikkal, tanúságtételekkel kísérték minket. A péntek esti jóéjszakát gondolat után a kevésbé fáradt fiatalokra (ránk) még egy jó hangulatú teaház is várt rágsálnivalókkal és társasjátékokkal, beszélgetésekkel, nevetéssel.

Szombaton két nagyobb elmélkedésen, tanúságtételen vetünk részt. Az elmélyülést a témákban nagyban segítette, hogy mindegyik tanúságtétel és elmélkedés után kaptunk kérdéseket, amikkel egyénileg elvonulhattunk kicsit, utána pedig kiscsoportokban meg tudtuk egymással is osztani a gondolatainkat, kérdéseinket. A napi program részét képezte még egy szentmise, ebéd után pedig több különleges programlehetőséget kínáltak a szervezők. Végigjárhattunk egy adventi lelki ösvényt, elcsendesedhettünk az imaszobában, ahol kipróbálhattuk, hogy a különböző érzékszerveinkkel milyen módon tudunk imádkozni, a „kezek imája” nevű programon pedig különböző kreatív módo-

kon közeledhettünk a Jóistenhez. Ezek után bűnbánati liturgiát tartottunk és advent első vasárnapjának előestéje lévén egy szép gyertyagyújtáson is részt vettünk. Az este is eseménydús volt. A lelki teaházban egy forró ital mellett beszélgettünk érdekes témákról, a lelki esten pedig szentségimádás keretein belül találkozhattunk az Úrral. Vasárnapra is jutott egy elmélkedés és egy záró kiscsoportos megosztás. A program misével, és a mise utáni közös ebéddel zárult.

Sok lehetőséget nyújtott ez a hétvége az elcsendesedésre, az istenkapcsolat mélyítésére a Szűzanya segítségével, emellett remek közösségi program volt, ami egyaránt teret adott a régi barátokkal való beszélgetésekhez és új emberek megismeréséhez. Sokat tanulhattam magamról, és arról, hogy Mária segítségével nem csak karácsonykor, hanem életünk minden egyes napján „igen”-t tudjunk mondani Isten csodás tervére.

24–35 ÉVESEK, Fazekas Petra

„Reménykedj, gyere, téged hív!” (Mk 10,49) motívóval tartotta Ábrahám Béla atya a szalézi adventi lelki hétvégét, amelyen fiatal felnőttek vehettek részt. Péliföldszentkereszt hangulata mindig magával ragad, jó érzés ott kezdeni az egyházi évet, elcsendesedni, elvonulni, és készülni a találkozásra a születendő Megváltóval. Rengeteg gondolatot hoztam haza, és remélem, a gyakorlatba is át tudom majd ültetni őket.

Az első estén, az ismerkedést követően – ahol mindnyájan „krumplikká” váltunk – a 2025-ös szentévről, a szent kapukról

és a bűcsúnyerés feltételeiről beszélgettünk. Sokszor marcan-goltam magam a már megbocsátott bűneim miatt, és a lelki-gyakorlat segített rávilágítani a lényegre: a bűneim bocsánatot nyertek, és a bűcsú abban segít, hogy a már megbocsátott bűnök okozta sebek emlékét és terhet is gyógyítsa. Mekkora kegyelmi ajándék!

A szombati nap is intenzív lelki élményekkel gazdagított. Különösen tetszett, hogy nemcsak a hit lelki, spirituális oldala került előtérbe, hanem elmélkedő imádsággal, Lectio Divinával is dicsérhettem az Urat, miközben tudásom is mélyült. A Szentírásban sok olyan személyt találunk, akit a „remény emberének” nevezhetnénk. Mi Bartimeus, Timeus fia történetével foglalkoztunk. A jerikói vak mindenét – kabátját, egész egzisztenciáját – eldobta azért, hogy meggyógyulhasson, majd kövesse Krisztust az úton. Elgondolkodtam: vajon nekem mit kell eldobnom? Tőlem mit vár Jézus, Dávid fia? Szabad akaratomból kell mindig a látást választanom a pusztá nézés helyett.

Szombat este a szentségimádáson különösen felemelő volt találkozni az Úr Jézussal az Oltáriszentségben. „Azzá válok, amit befogadok, Akit nézek” – hangzott el, és mélyen megérintett.

Vasárnap az elmélkedés során felidézttük Leo Jozef Suenens bíboros gondolatait arról, ő miért a remény embere. Egy örökké aktuális kérdéssel tértem haza a lelki hétvégéről: „Hogyan lehetek én is a remény embere?” ●

Nemzeti
Együttműködési
Alap

SZALIM, *Guczogi Emese*

„Missio Fortissimo” – első missziós animátortalálkozó

A február 13–15. közötti hétvégén került megrendezésre az első szalézi missziós animátortalálkozó, amelynek inspirációja Don Bosco missziós álmának 150 éves évfordulója volt. Szerettük volna a résztvevő fiatalok számára valóságos élménnyé formálni a szalézi missziós küldetést és megmutatni, hogy misszióra nem csak a távoli országokban, hanem Magyarországon belül is van lehetőség és szükség.

A találkozó mottója *Missio Fortissimo* volt, mely magában foglalja, hogy mennyire fontos valóban teljes erőbedobással és lelkesedéssel végeznünk azt a szolgálatot, amire a Jóisten meghívott minket. Ahogy a 2026-os szalézi strenna is irányt mutat nekünk a jánosi evangélium szavaival: „Tegyetek meg mindent, amit csak mond”, a hétvége folyamán igyekeztünk valóban minden programban ezzel a lelkülettel jelen lenni.

A barcikai animátorcsapat már hetek óta lázasan készült a találkozóra: ahogy beléptünk az iskolába a fogadó játékokból és a gyönyörű dekorációból egyből éreztük, hogy bár sok-

sok különböző oratóriumból jövünk, mégis hazaérkeztünk. Az este elején házigazdaként a helyiek készültek számunkra banssal és egy színdarabbal, majd bemutatkoztak a velünk levő szalézi atyák, testvérek és nővérek és a találkozó témáját is megismerhettük. A lelki esten elkezdtünk készülni a másnapi misszióinkra, mindenki készíthetett egy missziós keresztet is, amit másnap magunkkal vihetünk. Ezután az este a teaházban folytatódott, ahol lehetőség volt a szabadabb kapcsolódásra, találkozásokra is.

A szombati napon délelőtt 5 csapatban kezdtek meg a tervezést és felkészülést a résztvevők, betekintheztek a szervezés stábos működésébe, kipróbálhatták magukat egy-egy területen, mint az animáció, imatartás, dekoráció, programszervezés vagy kézműves foglalkozás vezetése. A közös misénk után pedig útra keltünk a misszióra: Sajókazára, Balajtra, Sajószentpéterre, a herbolyai tanodába és a barcikai oratóriumba érkeztek meg az animátorok, hogy vigyenek a gyerekeknek a találkozón megélt örömből és vidámságból.

Az ismeretlen helyszínek sok rugalmasságot és néha újratervezést is igényeltek, de pont ezáltal vált valós tapasztalattá a délutáni programja. A legnagyobb élmény mindannyiunk számára az volt, hogy sokkal többet kaptunk vissza a gyerekekkel és fiatalokkal való kapcsolódások, közös pillanatok által, mint amit adni tudtunk.

A szombati napunkat egy kikapcsolódós estével zártuk, ahol lehetőség volt a gőz kieresztésére, bansra, dartsra és persze sok beszélgetésre. Vasárnap délelőtt a kiértékeléssel zártuk a programunkat, mindenki hazavihetett egy mintát arról, hogy hogyan is tudjuk a szervezés tanulságait átbeszélni, majd később ezeket beépíteni a következő tervezésbe.

Köszönjük a játékdélutánt biztosító helyszínek segítségét és a barcikai közösség vendéglátását, hálásak vagyunk odaadó munkájukért! A közös találkozások és a misszió tapasztalata még biztosan sokáig elkísér majd minket, magunkkal visszük oratóriumainkba és mindennapjainkba is! ●

Képek a hátsó borítón →

Krisztus munkatársává lenni

Talán mindannyian ismerünk olyan embereket, akik eredeti szakmaválasztásuktól eltérő területen dolgoznak, vagy nem okoz nekik örömet a végzettségüknek megfelelő napi munka. Ennek többféle oka is lehet: nem volt reális ismeretük az adott területről, vagy csak azért választották, mert divatos, esetleg jó anyagi lehetőségeket biztosított, de az is lehet, hogy a szülői presszió hatására döntöttek úgy. Oktatómunkám során főleg a harmincas éveik végén, negyvenes éveikben járó hallgatóim között többen is voltak olyanok, akik addigi – számukra örömet nem hozó – munkájukat feladva, megfontoltabban választottak új hivatást. Tették ezt úgy, hogy már egy család életét is vezetni, szervezni, gyermeket/gyermeket nevelniük is kellett. Többségükben ők voltak azok, akik a legérdeklődőbbek és a legeredményesebbek között voltak. Talán ennek oka volt az is, hogy kérdéseik, aktivitásuk mögött ott volt az élettapasztalat és az a cél, hogy gyermekeiknek is példát mutassanak. Azoktól, akik egy sikeresebb karriert adtak fel, még csoporttársaik is kétkedve kérdezték, hogy miért? Én viszont gyakran kérdeztem magamban, hogy a kétkedők miért nem látják a látszólagos áldozat mögötti alázatot, miért nem értik, hogy az adott embernek ez nem önfeladás, hanem egy önzetlen, szabad választás, út az elhivatottság felé, ami számára az esetleges nehézségek ellenére is örömet ad. Az esetek nagy részében nem ismertem, hogy hitben élő, vallásgyakorlók voltak-e. Azonban többször is gondoltam arra, vajon tudják-e, hogy választásukkal, ha környezetük, azon gyermekek/fiatalok, felnőttek számára is fejlődést, örömet, szeretetet, lelki töltődést hozó feltételeket tudnak majd teremteni, akkor ők elindultak – egyesek talán tudatosan választva – egy olyan úton, ahol világiként is Krisztus munkatársává lehetnek. Az új, a másikat szolgáló célok nemesebbek, de még nemesebb Krisztus munkatársává válni.

Szégylem, de már többször is gondoltam arra, hogy könnyű volt Don Boscónak, mert álmaiban felismerhető módon kapta meg a hivatásra hívó kegyelmet. De mi? Nap mint nap meg kell küzdenünk azért, hogy meghalljuk, észrevegyük a hívó szót, az orrunk előtt lévő helyzeteket. Küzdelmünket gyengítik a külső elvárások, a fontossági sorrendek, az esetleges fáradtság stb. Mindezek tudatában tényleg olyan könnyű volt Don Boscónak? Resteltem magam, amikor gyermekkorának színhelyein jártam. Olvasmányaim alapján elképzeltem körülményeit, de azok csak részben igazolták elképzeléseimet. Micsoda akaraterőre volt szüksége ahhoz, hogy hajnalonként esőben, hóban gyalogosan elinduljon – és el is jusson – a távoli iskolába, hogy a tanulás mellett dolgozzon és embertelen körülmények között pihenhessen, készüljön a másnapokra. Az a célja, hogy Krisztus munkatársa legyen, adott neki erőt ahhoz, hogy a rosszra nemet mondjon. Ezeket a történeteket jól ismerhetjük az életrajzi írásokból, de azt, hogy a nehézségeit jelentő lemondást, az alázatot, az önzetlenséget és hitélete tudatos fejlesztésének fontosságát átérezzük, az egy, az ő életútját is átgondoló alaposabb érdeklődést igényel. Don Bosco célja: Krisztus munkatársává lenni, és másokat is abban segíteni, ez minden korban és élethelyzetben egy hiteles példa. Szeretettől „ajándékozni”, befogadni, az életfeltételeket biztosítani sokféle módon lehet, de ő megismertette fiaival az igazi szeretetajándékot,

a számukra is örömet és lenyugvást – esetenként a javulás – érzését is hozó szentmiseáldozatot, az eucharisziát. A jövőbe vetett hit megalapozását, Krisztus munkatársa lenni tevékenységét bizonyítja, hogy fiai közül többen is a papi, az ő tevékenységét segítő munkatársi hivatást vagy a vallásukat gyakorló becsületes, családos életformát választották. Világi életformánkban nekünk is lehetőségünk van Don Boscot követve szalézi munkatársként Krisztus munkatársává is válni. Akár segítő tanítás-tanulás, akár programvezetés, akár segítő beszélgetés vagy szükség szerinti tevékenységgel, vidám, hiteles jelenléttel, de sohasem feledve hitünk megőrzését, hiteles gyakorlását. Ehhez kérjük Don Bosco segítségét:

Ima Don Boscóhoz (részlet)

... „Légy a mi vezérünk

a Jézus Krisztussal való barátságunk vándorútján

úgy, hogy életünk értelmét

és a valódi boldogság forrását

Benne és az Ő evangéliumában ismerjük fel.”

(Fabio Attard, 2014.,297.)

Felhasznált irodalom

Don Fabio Attard (szerk)(2014): Szalézi Ifjúságpasztoráció. Referenciakeret. Szalézi Ifjúságpasztorációs Dikasztérium

Úti beszámoló, P. Vendrey Gábor SDB

India egy szalézi szerzetes szemével 2.

A Hyderabadban töltött fantasztikus hét után Sabu József atyával átrepültünk Kocsinba, Kerala államba. Ez Sabu atya szülőháza. Itt a legmagasabb a keresztények részaránya. Szent Tamás apostol hozta el ide Jézus Krisztus Örömhírét, és érezni lehet, hogy ezt a vidéket oltalmába is vette: él és virágzik az Egyház.

A repülőtéren már várt minket dr. Varghese Assin atya, aki meghívott engem. Nagyon megörültünk egymásnak. Ő egy 40 év körüli vidám ember. Iskola fenntartója a Kocsini Szent Ferenc plébánián, és helyettese a több mint 90 éves plébános bácsinak. Indiában több plébániának van iskolája.

Assin atya elvitt egy étterembe, ahol mindenféle indiai finomság közül lehetett választani. Jó és érdekes az indiai konyha. Felhasználják azt a rengetegféle trópusi zöldséget és gyümölcsöt, ami náluk terem. Nagyon ízlett az ananász-mártás. Persze sok mindennek még a nevét sem tudtam. Sok jó haluk és rákjuk is van.

Meglátogattunk egy baráti családot, amely egy bővízű folyó mellett lakik. Sok ilyen nagy folyó hömpölyög a tengerbe. A közeli hegyvonulatban erednek, az esőerdőben. Itt úgy esik az eső a monszun idején, mintha dézsából öntenék. Én épp a végére értem Indiába. A család fiatal nő tagja egyetemi tanár és amellet sakk nagymester. A sakk révén volt már Magyarországon. Édesapjával játszottam egy partit. Kikaptam, de egy kedves ajándékkal „megvigasztaltak”.

Autóba szálltunk és elzarándokoltunk a helyi Szent György szírmalabár rítusú templomba Edapallyban, Kocsinban, amely 1500 évvel ezelőtt épült. Ebben állandó szentségimádás van. Ezt a kis templomot időközben kétszer is kinőtte a közösség. A második szentély mellett most a legújabb korban felépült a hatalmas, új templom indiai stílusban. Sokan zarándokolnak ide nap mint nap kora reggeltől késő estig. Még hinduk és muzulmánok is jönnek. Szent György vértanú közbenjárására csodákat is tesz a Jóisten. Utána: irány a tenger! Pontosabban az óceán. A parton egymást érik a halászfalvak. Igen sűrűn lakott terület. A főút mentén 2–3 kilométerre egy-egy katolikus templom. Estére értünk úti célunkhoz: Mararikulamba.

Nagy hullámok voltak, csak úgy zúgott. Monumentális élmény. Képzeljük el: szegény hullám már több ezer mérföldön át szabadon nyargalt, amikor beleütközik a meredek partba. Föltornyosul, felnyög és tajtékzik a dühtől. Aztán ráadásul beleütközik az előző hullám már épp visszafelé folyó maradványaiba – habzik a méregtől. Eszembe jutott a vers, amit Édesanyámtól hallottam: „Egyedül hallgatom tenger mormolását, | Tenger habja felett futó szél zúgását | Egyedül, egyedül | A bujdosók közül | Nagy Törökországban.” (Lévay József: Mikes)

Csakhogy én nem egyedül és nem bánatosan hallgattam a tengert. Mélyen belélegeztem a sós-jódos tengeri levegőt, ami nagyon jót tesz a légutaknak.

Assin atya egy tengerparti szállást foglalt nekem az Austin villában. Kedves fogadtatás: vacsorával vártak minket.

A tengerpartot úgy képzeljétek el, hogy először van egy másfél méter magas part, utána egy kb. 30 méter széles homokos sáv, majd egy kb. 20 m széles füves sáv, hogyha viharos a tenger és óriásiak a hullámok, ne ériék el a házakat.

Másnap reggel fél 7-kor elmentem a közeli Szent Ágoston templomba. Hétköznap minden reggel mintegy 80 nő, 40 férfi és 10 gyermek vesz részt a szentmisén. Vasárnap két miséjük van. Ilyenkor dugig megtelik az a szép, nagy csarnok templom, sőt még a három bejárati- és az oldalajtón kívül is állnak, akik nem fértek be. Szépen kihangosítják a misét, és áldoztatni kimennek hozzájuk. Úgy láttam, hogy mindenki szentáldozáshoz járul. Az egyik áldoztató én voltam. A szentmise malajalam nyelven van, ami itt a népnyelv. A misekönyvben is malajalam betűk olvashatók. Én magamban mondtam magyarul a szentmise imádságait. Hétköznap egy fiatalasszony a kántor, vasárnap egy fiatalember. Mindkettőnek gyönyörű hangja van. Vasárnap az éneket szintetizátor és dob kíséri. Álomszép melódiák, a gregoriánra emlékeztetnek – lassú táncritmusban. A kántor és a zenészek visszafogottan játszanak, hogy a nép éneke jól érvényesüljön – mennyei szépség!

Reggeli után kimentem a tengerpartra. Nagyon élveztem, hogy mezítláb mehetek. Látom ám, hogy kissé messzebb halászközösségek húzzák ki a bárkáikat a partra. Gondoltam, nem leszek bámészkodó turista, hanem segítek nekik. Szívesen fogadták. Húztam én is a műanyag kötelet, ha meg elfáradt a karom, akkor toltam oldalt, vagy hátul a nagy csónakot. Ezt vasárnap kivételével minden áldott reggel így csinálják.

Nagy erő kell hozzá, mert benne van a zsákmány is. Aztán a parton válogatják szét a halakat, edénybe teszik és viszik a piacra. Kb. 40 bárkája van ennek a halász cégnek. Én csak 5–6-nál segítettem. Az egyik halász megkérdezte, hogy a kötél fölsértette-e a kezemet, de nem volt semmi baj. Mondtam neki, hogy én „emberek halásza” (Mk1,17) vagyok.

Tovább sétáltam és leheveredtem a fövényre, ott, ahol hullámok habja kifut a partra. Október 2-án a tenger vize több, mint 30 Celsius fok volt. Jött alá a hab minden hullámnál. Eszembe jutott a Bibliából, hogy mit ígért az Úristen Ábrahámnak: „Úgy megsokasítom ivadékodat, mint az égen a csillagokat és a tengerpart fövényét.”(Móz 22,17–18) Valóban megszámlálhatatlan homokszem van – és ez az ígélet az Egyházra vonatkozik.

Kb. kétpercenként nagy hullám jött, amelyik szabályosan odébb gurított, majd vissza a visszafolyáskor. Nagyon élveztem. El is neveztem „habfű” játéknak. Úszószemüveg azért volt rajtam. Tökéletes kikapcsolódás. Majdnem egy óra hosszát szórakoztam így, aztán fölálltam, hogy vizet igyak. Akkor nagyon elcsodálkoztam: hol az árnyékom? Nem volt sehol, csak alattam. Itt nem olyan szelíden süt a nap, mint október elején otthon, hanem teljesen merőlegesen. Rögtön föl is vettem a fehér ingemet és a fehér sapkát, de mire hazaértem, már éreztem, hogy leégtem. Pedig napolaj is volt a szatyromban, de úgy elvárásolt a tengerpart, hogy erről megfeledkeztem. Te, kedves olvasó gondoldj erre, ha egyszer az egyenlítő vidékére jutsz! A következő napokban csak reggel és este tudtam kimenni a partra.

Másnap este eljött Sabu atya, hogy megnézzé, hogy vagyok. Jött vele két kedves unokaöccse, Edwin és Krisztó. Másnap csak Edwin és Krisztó jött. Látták, hogy nem félek a hullámoktól, ezért ők is elhatározták, hogy megtanulnak úszni. Mindketten egyetemisták. Nem úsztam 10–15 méternél távolabb a parttól, mert a hullám befelé sodor. Egyszer épp akkor dugtam ki a fejemet, hogy levegőt vegyek, amikor egy huncut hullám belecsapott a számba. Ittam egy nagy korty tengervizet. Kedves egészségemre!

Az egyik nap jött Sabu atya, aki elvitt, hogy meglátogassam az szüleit, amit nagyon akartam. Szép dombos vidéken laknak, ahol sok a gumifa. Sabu atya egyik bátyja és annak családja fogadta magához az idős szülőket. Kedvesek és aranyosak: az édesapa 87, az édesanya 83 éves. Nekik is meg kell küzdeniük az egészségért, de – hála Istennek – sikeresen. Sabu atya is itt lakik, amikor hazamegy. Meglátogattunk több más rokont is, akik a közelben laknak: Sabu atya testvéreit és az édesapa testvéreit. Mindnyájan nagy szeretettel fogadtak és megajándékoztak sok szárított trópusi gyümölcscsel. Mindenkinek barátságos otthona van kerttel. A bejárat közelében fogadják az embert, amely egy házi szentély: feszülettel, szentképekkel, rózsafüzérrel és az elhunyt szeretteik fényképével.

Tetszett, ahogy a család összetart. Edwin és Krisztó szokta orvoshoz vinni az időseket. Vannak rokonok távol is: két fiatal házaspár Londonban él és dolgozik. Sabu atya adta össze őket a szír rítus szerint itt, a szülőföldjükön. Néztam az esküvői fényképalbumaikat.

Az utolsó előtti napon búcsút vettem a szállásadóimtól, mert már reggel jött értem Sabu atya és Krisztó. Ahogy a gyorsforgalmi úton haladtunk Kocsin felé, láttunk katolikus iskolákat és kollégiumokat. Az egyiket meg is látogattuk. Itt sokféle szakmát tanítanak, ami az idegenforgalommal kapcsolatos: szakács, felszolgáló, portás, szobalány stb. Épp évnayitóra készültek. Találkoztam az egyik osztállyal. Az igazgató atya megkért, hogy áldjam meg őket. Elmondták, hogy azért tudja fenntartani az Egyház az iskoláit és a kollégiumait, mert a katolikus lakosság igen nagylelkű.

Kocsinban megköszöntem Assin atyának, hogy ilyen csodálatos élményt szerzett nekem. Itt felkerestük az ő szüleit, akik épp olyan nyitottak és vidámak, mint ő. „Nem esik messze az alma a fájától.” Egy nagyon sűrűn lakott negyedben van kicsiny, de takaros lakásuk. Náluk ebédeltünk. Utána elzarándokoltunk Kokkamangalamba, Szent Tamás kegyhelyére, mely egyike a hét egyházközségnek, amelyet az apostol ezen a tájon alapított közel 2000 évvel ezelőtt. Ez nekünk egy szentévi zarándoklatunk volt. Megtudtam, hogy Szent Tamás ács volt. Ezért egy ácsszerszámmal, a derékszögelővel jártuk körbe a templomot, hogy a teljes búcsút elnyerjük. Itt őrzik az ereklyéjét is. Az Úr Jézus és a Szentlélek együttműködött Szent Tamással, így történt meg, hogy sok hindu pap megértette a keresztény tanítást, megtért és megkeresztelkedett. Hozták magukkal a hindu tömegeket. Innen Tamilnaduba ment, ahol a tamilok élnek. Ez a népes állam szintén Dél-Indiában van, de a keleti parton (Bengáli öböl). Itt Csennai (régii nevén Madrasz) vidékén hirdette az evangéliumot, és itt halt vértanúhalált.

Délután csatlakozott hozzánk Edwin is. Meglátogattuk azt a híres Mária kegyhelyet, Kuravilangádot, ahol a Szűzanya először jelent meg a történelem során: Krisztus urunk feltámadása és mennybemenetele után kb. 335-ben az ottani hagyomány szerint. Ott szomjas gyerekek mutatott meg egy helyet, ahol forrást találtak. Mi is ittunk a szent kútból. Mellette áll a hatalmas zarándok templom: Szűz Mária temploma, helyi nyelven „Muthiyamma” templom. Figyelemreméltó, hogy Szent Sebestyén vértanút is nagyon tisztelik. Megvacsoráztunk, elbúcsúztunk a két fiútól, majd Sabu atyával átrepültünk Új-Delhibe. Már öreg este volt, amikor odaértünk. A metrón sokan utaztak. Mindenki fáradt volt. Mi is. A metró vágányát 1,5 méteres műanyag kerítés zárja el az utastértől, amely épp akkor és épp ott nyílik ki, ahol a metró ajtaja.

Az éjszakát az Új-Delhi tartományfőnökségen töltöttük. Másnap reggel együtt zsolozsmáztunk és miséztünk az ottani rendtársakkal, majd következett a reggeli. Két magyart emlegettek sűrűn: Varga Bertalan atyát, aki a magyarországi betiltás és szétszórátás (1950) után Indiában szolgált, valamint a mostani miniszterelnökünket. Varghese atya, a tartományi titkár így fogalmazott: „Ilyen vezető kellene Európának, mint Orbán Viktor.”

Délelőtt aztán ismét metróra ültünk, kimentünk a légikikötőbe, ahol Sabu atya föltett a röpcsi-re, ami meg sem állt Bécsig. A felhők fölött nappal mindig süt a nap, de lenézve legtöbbször csak a felhők tetejét láttuk. Nem volt azonban felhős az ég, ott, ahol a Tigris és Eufrátesz folyó egy széles, egyenes csatornán beleömlik a Perzsa-öbölbe. Láttam a Tigris folyót is, amint a hegyek felől kanyarog lefelé. Ezek bibliai tájak.

Késő este Bécsben az útlevel kezelő rendőr kedves mosollyal fogadott, majd miután megkaptam a csomagjaimat, János atya várt engem a kijáratnál. Útközben Szombathelyig végig meséltem a friss élményeket.

Hálát adok a Jóistennek, hogy ilyen jól sikerült ez az út, és hogy ilyen gazdag természettel és kultúrával áldotta meg a világot. India egy békeszerető, boldog ország. Köszönetet mondok rendtársaimnak, akik ezt lehetővé tették nekem, és mindenben segítettek. Köszönöm Sabu atyának, Assin atyának és sok-sok indiainak, akik szeretettel szolgálatomra voltak. Még rengeteg szép és érdekes hely van a világon, de ezek többségét majd a mennyországból nézem meg. ●

HÍREK A MAGYAR TARTOMÁNYBÓL

KAZINCBARCIKA

Szalézi karácsony – „Harang csendül, ének zendül” – címmel hívta a híveket és a vendégeket „szalézi karácsony estére” a Szent Család templomba a kazincbarcikai szalézi szerzetesi közösség.

Az esemény különlegességét az adta, hogy nagyon széles összefogással valósult meg ez a koncert. Szereplőit a Gaudium kamarakórus, a Szalézi Szent Ferenc Gimnázium, a Don Bosco Iskola, a kazincbarcikai oratórium, a Don Bosco Barcika Tanoda, a Sajókazai Tanoda, a Balajti FETE és a Sajókazai FETE gyermekei és fiataljai alkották.

A Gaudium kórus a tőlük megszokott igényességgel összeállított és előadott egyházi témájú dalaiiban gyönyörködhetünk. Hallottunk klasszikus karácsonyi zeneszámokat orgonán és zongorán kántoraink előadásában. Elhangzottak karácsonyi versek átél, lenyűgöző tolmácsolásban. Bravúrnak számított a csengettyű szám.

Talán kicsit szokatlan volt a koncert vége a pásztorjáték. A szép történetet az oratórium gyermekei és fiataljai adták elő korhű jelmezekben. Szépen beépült az előadásba a barcikai és kazai tanoda, FETE és a balajti FETE, valamint a gimnázium tanulóiból „összeállt” mindegy nyolcvan fős gyermekkórus, akik csengő hangjukkal szólaltatták meg a karácsonyi énekeket a pásztorjátékban.

Különleges és jó érzéseket kiváltó estén vehettünk részt. Köszönet a szereplőknek, a felkészítőknek és a rendezőknek! Az estén került sor a harmadik alkalommal odaítélt Életmű díj átadására. Egyik kitüntetett Szomolya István, aki harminc éve hihetetlen szorgalommal tevékenykedik a Karitászmunkájában. Öt évig a Szent Család templom sekrestyéje volt és a szaléziai barcikai megjelenésével is vállalt szolgálatot karbantartási, ügyeleti és mindenféle munkában. Mindezt hitét szorgalmasan gyakorolva, Isten dicsőgére tette.

A másik kitüntetett Sajó Attila, aki saj-

Kápolnaszentelés a Don Bosco Iskolában

Különleges és szimbolikus eseménnyel vette kezdetét az idei Don Bosco ünnepségsorozat Kazincbarcikán. Január 30-án, pénteken reggel 9 órakor, közvetlenül az iskolai ünnepség előtt új kápolnát áldott meg a Don Bosco Általános Iskola, Szakképző Iskola, Technikum, Gimnázium és Kollégium falai között. A szertartást P. Vitális Gábor szalézi tartományfőnök vezette, aki ünnepélyes keretek között szentelte fel az újonnan kialakított szakrális teret.

Intézményünk alapvető küldetése, hogy a térségben élő hátrányos helyzetű, a társadalom peremére szorult, illetve roma származású fiataloknak ne csupán piacképes szakmát és tudást adjon, hanem valódi otthont, hitet és lelkeséget. Az új kápolna éppen ezt a célt szolgálja: a lelki töltkezés és a megnyugvás szigete kíván lenni. A sokszor nehéz sorsot cipelő diákjaink számára ez a hely lehetőséget teremt arra, hogy a mindennapi küzdelmek zajában elcsendesedjenek, és megérezzék a feltétel nélküli elfogadást. A tartományfőnök atya áldásával ez a kis kápolna immár felszentelt helyként várja a fiatalokat, hogy hitben megerősödve, lelkileg gazdagodva építhessék jövőjüket. Don Bosco szellemiségéhez hűen hisszük, hogy a nevelés szívügy, és ez az új imádságos hely segít majd abban, hogy diákjaink az élet viharaiiban is biztos pontot találjanak.

Molnár-Gál Béla SC

Szalézi karácsony Kazincbarcikán

nos nem élhette meg, hogy személyesen vegye át a díjat, hiszen aznap búcsúztunk el tőle temetési szertartáson. A kitüntetést három fia vette át. Sajó Attila a Don Bosco Sportközpont igazgatóhelyettese volt, kulturális menedzserként dolgozott az intézményben. Felkészültsége, szakmai tudása, szerteágazó kapcsolatai biztosították az intézmény gazdag, színvonalas emberközpontú működését. Emlékét szívünkben megőrizzük.

P. Derosi Raja SDB

Katolikus bál 30-adszor – A kazincbarcikai Karitászcsoport február 7-én tartotta meg az idei katolikus bált. Különleges jelentőségét adta, hogy 30-adszor rendezték meg ezt az ünnepi eseményt. Bár a bálózók létszáma nem érte el a korábbi

éveket, de nagyon családias hangulatban érezhették magukat a jelenlévők. A szépen felszerelt emeleti teremben fanfár jelezte a bál kezdetét, majd szinte berobbant a néptáncsoport mezősgéi táncgal. A műsorban szerepelt gyönyörű énekszám, zongorajáték, zongora és trombita duó, kettős az István a Király-ból az oratóriumos gyerekek táncával. Kántorunk ismét remekelt magánszámával. Végül a táncsoport zárta a műsort eredeti szatmári táncgal.

A vendégek vastappsal fejezték ki tetszésüket a színvonalas műsorért. Derosi plébános atya műsor közben üdvözölte a bál résztvevőit és köszöntötte a harminc éves Karitászcsoportot.

A finom vacsorát követően először a gyermekeket hívták táncolni kedves fel-

vezetéssel, majd a felnőttek rophatták a táncot hajnali 3-ig. Éjfélkor sok szép tombolatárgy talált gazdára a sorsolás folyamán. A jó hangulatot az is bizonyítja, hogy hajnali 3 óra után még nem akarták, hogy befejeződjön a bál, ráadás számokat kértek. A zenéről és a jó hangulatról az idén is Molek Csongor zenész gondoskodott.

Köszönet minden szereplőnek, kicsinek és nagyoknak, külön Fülöp Tibor szalézi testvérnek és Balla Blankának, valamint az oratórium fiataljainak a műsor megszervezéséért és lebonyolításáért. Köszönet mindenkinek, akik adományaikkal, vagy bármilyen módon önzetlenül hozzájárultak a bál sikeréhez. Végül köszönet minden karitászcsoportnak, akik ezt a szép ünnepet hetekig tartó, szorgalmas készülődéssel elősegítették, hogy ez a bál mindannyiunk számára valóban ünnep legyen.

Begov Ferencné Katalin SC

DON BOSCO BARCIKA TANODA Közösségben növekedve, élményekkel és lélekkel a tanodában

– „Nem elég szeretni a fiatalokat, érezniük is kell, hogy szeretik őket.” A tanodai mindennapok az elmúlt időszakban is élményekben, találkozásokban és lelki mélységekben gazdagon teltek. A játékos délutánok lehetőséget teremtettek arra, hogy a felszín mögé tekintsünk: a gyerekek biztonságos közegben tapasztalhatták meg az elfogadást, az örömet és az egymás iránti figyelmet. A közös mesélések és azok feldolgozása segítette a gyerekeket abban, hogy megfogalmazzák érzéseiket, gondolataikat, és közelebb kerüljenek egymáshoz – és önmagukhoz is. Egy-egy történet kapcsán megnyílt a tér az őszinte megosztásokra, kérdésekre, belső vívódások kimondására, amikor is a gyerekek nem csak hallgattak, hanem meghallva/meghallgatva érezték magukat. Emellett sok személyes, mély beszélgetésre is sor került, ahol figyelemmel és elfogadással tudtunk egymás felé fordulni.

A vasárnapi szentmiséken is aktívan jelen voltunk: animálással, ministrálással kapcsolódtunk be a liturgiába. A gyerekek örömmel vállalták/vállalják a szolgálatot, és büszkén élnek meg, hogy fontos szerepük van a közösség életében.

A január hónap meghatározó tanodánk életében, hiszen ekkor ünnepejük névadónk égi születésnapját. Minden évben, hagyományosan ilyenkor még erősebben

30. Karitászcsoport bál Kazincbarcikán

Don Bosco Barcika Tanoda – Téli örömek

felidézzük Don Boscót, aki egész életével arra tanított, hogy a fiatalokat szeretettel, türelemmel és örömmel kell kísérni.

Különleges élményt jelentett január 24-e, amikor részt vettünk a katolikus kötődésű tanodák lelki napján Budapesten, melyet Székely János püspök atya vezetett. Ez az alkalom megerősítette bennünk, hogy mennyire fontos a szeretetteljes jelenlét. Hálások vagyunk ezekért a közösen megélt pillanatokért, és bizalommal tekintünk a következő időszak elé, hogy továbbra is értéket, hitet és reményt adhassunk a ránk bízott fiataloknak.

Molnár Mariann

ÓBUDA

Don Bosco álmai és templomai az óbudai kápolna ablakain – Szeplőtelen Szűzanya ünnepére nagy ajándékot kapott az óbudai Segítő Szűz Mária kápolna: Tremmelné Hudik Katalin művészi alkotásai a színes üveglablakokon Don Bosco életéhez és az általa épített két jelentős templomhoz kapcsolódnak.

Advent II. vasárnapján, december 7-én az esti szentmise végén Csány Péter atya megáldotta a Tremmelné Hudik Katalin festőművész, óbudai szalézi munkatárs által készített képeket, melyeket – miután a korábbi ólomüveg ablakokat visszaadták az eredeti tulajdonosnak – fóliára nyomtatva a templomnak a belső udvar felé néző ablaküvegein helyeztek el.

A felső ablakokon Don Bosco kilencéves kori álma, illetve a rózsalugas álom látható, alul pedig a torinói Segítő Szűz Mária bazilika, illetve a római Szent Szív bazilika – a két legmonumentálisabb templom, amit Don Bosco építtetett.

www.facebook.com/ObudaiSzaleziak

XV. Don Bosco csocsóbajnokság – Óbudán már sok-sok éve szokássá vált, ha január van, akkor bizony csocsóbajnokságnak is kell lennie. Ezen szokás alól a 2026-os év sem jelenthetett kivételt, így január 17-én megrendezésre került a 15. csocsóbajnokság a Don Bosco Közösségi Házban. Eme csodás alkalomra az ország több szegletéből érkeztek versenyzők, szurkolók, érdeklődők, így a 38 párost kiegészítve közel 120-an gyűltünk össze a Havasi József aulában.

Don Bosco álmai és templomai az óbudai kápolna ablakain

XV. Don Bosco csocsóbajnokság résztvevői Óbudán

A gyors regisztrációt követően kezdetét is vehette a verseny, amelyet Vitális Gábor tartományfőnök atya gondolatai indítottak el. Ezt követően a szabályok ismeretése sem maradhatott ki a napirendből. A délelőtti folyamán a versenyzők hármas vagy négyes körmérkőzéseket játszottak egymás ellen. A mérkőzések három korosztályban, összesen öt asztalnál folytak. Akik éppen nem játszottak, azok számára a Margit mama bár tökéletes helynek bizonyult, hiszen ott a bingózás, evés, ivás, társasozás mellett a kötetlen beszélgetésre is lehetőségük nyílt.

A csoportmérkőzések után még senki sem esett ki, az ottani eredmények alapján állt össze a kiesős szakasz, amelynek a lebonyolítására csak az ebédszünet után került sor. Erre az időre kiürült az aula, hiszen a templomban éneklés és Csány Péter atya története után az Úrangyala imádság következett. Az ebédszünetben nem csak az étkezésé volt a főszerep, különböző vetélkedőkön tudtak részt venni a versenyzők és az érdeklődők egyaránt. Egy Don Boscós Kahoot vetélkedő mellett egy újítás is érkezett idén, amely nem volt más, mint egy-egy tojás bebugyolálása, majd ledobása az emeletről. Az utóbbi

vetélkedőn hat csapat vett részt, amelyből csupán csak egy tudta sikeresen megóvni a tojást az összetöréstől.

Délután elkezdődött a kieséses szakasz, amit az elődöntők és a hármasdöntők követték. A nap végül eredményhirdetéssel ért véget, a dobogós helyezettek érmeiket kaptak. Akik pedig a dobogó legfelső fokára léphettek, ők az érem mellé birtokukba vehettek egy egyedi 3D nyomtatott kupát is. A gyerek korosztályában a kupa Óbudán maradt, csakúgy, mint a felnőttéknél, ahol a hármasdöntő összes párosa egykori vagy jelenlegi kollégista volt. Az ifi korosztály kupája ezzel szemben a budapesti SZÁMALK-Szalézi Technikum és Szakgimnázium diákjainak kezébe került.

A szervezők nevében gratulálunk az összes résztvevőnek, különösen a győzteseknek. Szerintem élménytel, szép napot zárhattunk közösen. Jövőre is várunk mindenkit sok-sok szeretettel!

Molnár Barnabás Vilmos

SZENT PÉTER ÉS PÁL SZALÉZI ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS ÓVODA

Hátalatt szívvel emeltük fel Don Bosco nevét... – Az idén ismét megünnepeltük Don Boscót, hiszen január 31. az ő égi születésnapja – az a nap, amikor a földi élete véget ért, de valami más, valami nagyobb dolog elkezdődött.

A készüllet e fontos eseményre már hónapokkal ezelőtt elkezdődött az óbudai Péter-Pál iskolában. Január 30-án reggel szentmisével indult a közösségünk napja a Bécsi úti templomban, majd az iskolában folytatódott az ünneplés, ahol egy színvonalas műsort vitt színpadra sok-sok lelkes fellépő gála keretében, kétszer is: délelőtt a diákoknak, tanároknak és néhány tiszteletbeli meghívott vendég-

Olasz tanári csoport látogatása a Péter-Pálban

„Hol van az az ország... - Cagliero -” című musical a Péter-Pálban

nek, délután pedig a szülőknek. Mert ami szép, azt jó többször elmondani, és mert Don Bosco is ezt tette volna – nem spórolt az örömmön.

Az műsorszámokat Barta Kristóf nyolcadikos diákunk konferálta, összekötve a pillanatokat, mint aki már tudja, hogy a közösség előtt állni szolgálat is, nem csak szereplés.

A színpadon először komolyzene csendült fel, két angol népdal, melyeket az Aelia Sabina Művészeti Iskola növendékei adtak elő tanáraik kíséretében, majd Deli Sára hárfájátékával hozott számunkra lágy dallamokat.

Lux Ambrus igazgató úr is köszöntötte a megjelenteket, és hangsúlyozta, hogy Don Bosco mindannyiunk számára lehet példakép, három szempontot kiemelve: Don Boscónak a Gondviselésbe vetett hitét, a céltudatosságát és a saját magával – a gyerekkori indulatosságával – való megküzdését tekintve.

Aztán egy év kihagyás után az óvodásaink örvendeztettek meg táncukkal, és adták át a nézőtérben lévőeknek azt a fajta örömet, amit nem lehet megtanulni, csak megélni.

A református felekezetű hitoktatónk és tanítványai egy igazán kedves zsolttár-énekkléssel ajándékoztak meg minket, hirdelve az ökumenét. Az éneklő diákokat két tanár nő kísérte hangszereken. Herbert Ádám 6. osztályos diákunk egy könnyed, tréfás vers elmondásával váltott műfajt. A ritmikus sportgimnasztika szakkör növendékei látványos szalaggyakorlattal tették széppé a gála pillanatait. A negyedikesekek Pintér Béla dalát énekelték: „Kösz, jól vagyok”, miközben lelkesítő, nevetető mozdulatsorral töltötték ki a teret.

A műsor csúcspontja Török László tanár úr színdarabja volt, ami idén is Don Boscóról szólt: negyvenöt perc, ami alatt az ember elfelejti, hogy egy tornateremben ül, mert valami valódit lát. Az ötödik évfolyam a „Hol van az az ország... - Cagliero -” című musicallel hirdette a rendalapítónk kitartó tevékenységét a misszió ügyéért. A színdarab betanítása mellett Laci bácsi a zene szerzője és a szövegek írója is. A gyerekek kiváló előadása fergeteges sikert aratott.

Az est fináléja most is a Sándor Donát tanár úr vezette tanári éneklés volt. És talán ez a nap egyik legszebb üzenete: hogy akik tanítanak, ők is tudnak a diákokkal együtt ünnepelni, hogy itt nem csak oktatás van, hanem közösség.

META-Don Bosco Technikum és Szakgimnázium ünnepése az óbudai oratóriumban

Adventi gyertyagyújtás a SZÁMALK-Szalézi Technikum és Szakgimnáziumban

A szép esemény fontos értékekre, talentumokra mutatott rá: sokféle hang, sokféle tehetség, de mind ugyanarról szólt: hálából jöttünk, ünnepelni maradtunk.

Madák Melinda

Olasz tanári csoport látogatása a Péter-Pálban – Február 5-én az Erasmus program keretében az iskolánkat meglátogatta egy 14 fős olasz tanári csoport.

A vendéglátással egybekötött beszélgetés során Kirner Gábor testvérrel tájékoztattuk az olasz kollégákat a magyar iskola-rendszeréről, iskolánk szalézi sajátosságairól, diákjainkról. Vendégeink nagyon

érdekesnek tartották a magyar oktatási rendszert, ami több ponton is eltér az olasz sajátosságoktól.

Ezt követően megtekintették az 5.a osztály dráma foglalkozását, ahol az idei színdarab egy részét adták elő a vendégek számára, akik nagy elismeréssel adóznak diákjainknak és Török Laci bácsinak.

Az előadás alkalmas volt arra, hogy vendégeinket beavassuk Don Bosco lelkeségébe, és Calgiero János élete kapcsán a szaléziak missziós tevékenységébe, hiszen 2025-ben emlékeztünk meg ennek a 150. évfordulójáról.

Az épület bejárását követően a 7. osztály

angol óráját tekintették meg, ahol Budapest kulturális emlékeire építve szövegértési gyakorlatot magában foglaló játékos vetélkedőn vettek részt a vendégek is a diákokon kívül. A nagyon jó hangulatú óra végén a vendég tanárok a diákjainkkal beszélgettek. Az angolszakos olasz kollégáné elismerően szólt a diákok nyelvi tudásáról.

A visszajelzések alapján elmondhatjuk, hogy jó benyomásokkal és élményekkel távoztak a határon túlról érkezett vendégeink. Megkerestek bennünket azzal is, hogy a továbbiakban a két iskola kapcsolatát vegyen fel egymással és együttműködési lehetőséget keressen.

Lux Ambrus SC

ÚJBUDA

META-DON BOSCO TECHNIKUM ÉS SZAKGIMNÁZIUM

Don Boscot ünnepeltük – Iskolánk névadójának, Bosco Szent Jánosnak az ünnepése ezúttal január 29–30-ra esett, hiszen mind a 13–14., mind a 9–10. évfolyamon sor került a Don Bosco-napra. Kovács Sándor atya mindkét alkalommal tartalmas, ugyanakkor játékos programot szervezett, méltó módon Don Bosco szellemiségéhez. Pénteken reggel a SZÁMALK-Szalézi Technikum és Szakgimnázium diákjaival közösen az óbudai oratóriumba mentünk egy közös ünnepsésre. Ott már vártak minket a szalézi segítők (sok-sok finomsággal). A közös éneklés és imádság után kezdetet vette többféle műhelymunka, ahol a diákok megismerhették Don Bosco életútját, történeteit, életének fontosabb állomásait. A programot szentmise majd egy közös pizzázás zárta.

Bár minden évben csak egy nap van, amit a nevével jelzünk, mégis minden nap érezzük a jelenlétét, hiszen az ő valósága a mi jelenünk.

Lánczos Ágnes

SZÁMALK-SZALÉZI TECHNIKUM ÉS SZAKGIMNÁZIUM

2025/2026 tél – Az őszi-téli időszakunk egyik kiemelt eseménye iskolánk fennállásának 30. jubileumi ünnepe volt. Az esemény kapcsán régi kollégák, egykori diákok és jelenlegi munkatársaink gyűltek össze, hogy közösen idézzük fel az elmúlt évtizedek legszebb pillanata-

SZÁMALK-Szalézi bécsi kirándulása

SZÁMALK-Szalézi 30 éves ünnep

it. Csány Péter atya és dr. Zárda Sarolta ünnepi köszöntője után iskolánk egykori igazgatója, dr. Sediviné Balassa Ildikó foglalta össze az elmúlt 30 év legjelentősebb eseményeit, a szakmai fejlődés legfontosabb állomásait, az elért eredményeket, emlékezve azokra a kollégákra is, akik már nem lehetnek köztünk. Majd Ábrahám Béla korábbi tartományfőnök atya „A szalézi jelenlét kezdete, jelene és jövője” című előadását hallgattuk meg, ezután egy kedves kisfilmmel emlékeztünk iskolánk jeles pillanataira, majd múltidéző kerekasztal beszélgetés, retro sarok, emlékkönyv és állófogadás várta vendégeinket.

Ezúton is köszönjük mindenkinek, aki a jubileumi ünnepség előkészületeiben és lebonyolításában részt vett, vendégeinknek pedig köszönjük, hogy velünk nosztalgizáltak ezen a felemelő ünnepen!

Az adventi időszakot idén is zenés gertyagyújtással és szentmisével ünnepeltük. Kovács Sándor atya és a lelkes fiatalok gitárral, énekkel igyekeztek ünnepi hangulatot teremteni az aulában, melyet dekoratív szakos diákjaink addigra karácsonyi díszbe öltöztettek.

Az adventi időszak másik kedves esemé-

nye a jótékonyági sütívásár volt, ahol a 9–10. évfolyam szülői közössége finomabbnál finomabb süteményekkel járult hozzá ahhoz, hogy az értékesítésükből befolyt adománnyal a NOÉ Állatotthon Alapítványt támogathassuk. Munkájukat és a hozzájárulásokat ezúton is köszönjük! Művészeti szakos diákjaink is ünnepeltek, hiszen Bécsben, az Albertinában jártak! 135 tanuló és 4 tanár kolléga vett részt a szakmai kiránduláson, ahol megtekintették a gótikus modern kiállítást, Lisette Model és Leiko Ikemura munkáit és Marina Abramovic tárlatát is! A különleges és izgalmas program remek inspirációs lehetőség és kreatív feltöltődés volt mindenkinek.

Még egy művészeti képzésekhez kapcsolódó jó hír: idén is iskolánk szervezi az Országos Szakmai Tanulmányi Verseny grafikus válogatóit és döntőjét! Az előválogatón három diákunk, Széver Szonja,

Lajos Veronika és Fernandez-Kiss Anna jutottak tovább a legjobb 15 közé. Drukkolunk nekik!

Január végén – immár hagyomány szerint – Don Boscóra emlékeztünk. A 9–10. évfolyam diákjai az Óbudai Szalézi Ifjúsági Központba látogattak, ahol állomásra járva Bosco Szent János életéhez és munkásságához, valamint a szalézi lelkeséghez kapcsolódó kérdésekre kerestek válaszokat játékos feladatok formájában. A 13–14. évfolyam diákjai pedig iskolánkban ismerkedtek Don Boscóval, a közös ima és éneklés után kisfilmet néztek az életéről, vetélkedő keretében tesztelték tudásukat, szeretetvendégségen vettek részt és tombolán nyerhettek értékes ajándékokat.

Februárban pedig megnyitottuk online jelentkezési felületünket, így szeretettel várunk minden érdeklődőt és beiratkozót érettségire épülő képzéseinkre!

Révész Angéla

Betlehem a Clarisseumban

Nyergesújfalu – Don Bosco házi verseny a Zafféryban

CLARISSEUM

Kis hírek a Clariból – Előző esztendőnk végén a templomon kívülre hoztuk kis, egyszerű betlehemünket. Azért is volt jó ennek a megvalósítása, mert akik a templom előtti felüljárón haladtak át, azok is láthatták a rájuk mosolygó Szent Családot. Köszönet a lelkes elkészítőknél!

Január 23-án Mária menyegzőjét tartottuk, egy rimóci népénekekkel és imádságokkal. Utána Nagy Zsuzsa néni és Mészárosék – Kati néni, István bácsi – tanúságtétele következett, amelyből megtudhattuk, hogy a mindennapi helyállásban is jelen van a Szent Család kegyelme, megerősítő jelenléte.

Így erősödik kis közösségünk is: napról-napra csendesen, Boldog Sándor István áldott jelenlétéből táplálkozva!

P. Márkus Zoltán SDB

NYERGESÚJFALU

ZAFFÉRY KÁROLY SZALÉZI KÖZÉPISKOLA

Házi Don Bosco Verseny a Zafféryban – 2026. január 16-án került megrendezésre a házi Don Bosco verseny a Zafféry Károly Szalézi Középiskola tornatermében. Az esemény különleges jelentőséggel bír, hiszen a szalézi misszió 150. évfordulóját ünnepeltük. A versenyen összesen 34

csapat vett részt, mindegyik 3–4 főből állt, akik izgalmas kihívások elé néztek a szalézi misszió témájában.

A verseny Kahoot formátumban zajlott, csapatonként egy mobiltelefonnal, ami különösen élvezetessé és interaktívá tette az eseményt. A jó hangulat végig kísérte a versenyt, amelyet a jelenlévő szalézi atyák, Jakab atya és Sabu atya által vezetett rövid imával nyitottunk és zártunk.

A lebonyolítást Emmanuel atya és a hitoktatók irányították. Emmanuel atya az előkészítés során segített, de a verseny napján már a szülőházájában tartózkodott, ami kihívást jelentett a szervezés szempontjából. A verseny azonban zavartalanul zajlott, köszönhetően a jó együttműködésnek és Mészáros Máté szakszerű háttérmunkájának.

Szombathely — Szalézi bál

Az eredményhirdetésre a Don Bosco napon kerül sor, ahol a két kategóriában – 5–8. évfolyam és 9–12. évfolyam – hirdették ki a nyertes csapatokat. A házi Don Bosco verseny nemcsak a tudásról szólt, hanem a közösségépítésről és a szalézi szellem megéléséről is, ami a jövőben is folytatódik.

Bodainé Szabó Katalin SC

SZOMBATHELY

Szalézi bál – Idén is megszervezésre került Szombathelyen 2026. február 7-én a szalézi bál. Közösségünk tagjai sokat készültek erre a napra, hogy a résztvevők minden percét élvezhessék a programoknak: volt tombola, bálkirály és bálkirálynő választás, vacsora és jó hangulatú tánc.

PAJ

BAJ

Oratórium Bajon – Az új évben nem volt ám rest Holle anyó! Január elején valószínűleg az összes, évek óta a padlason felhalmozott párnáját és dunnáját kirázta. Nem csoda, hiszen segítségével az volt bőven: nevezetesen a baji oratóriumba járó gyerekek, akik miután kihóglyózták és kiszáncolták magukat az év első napjaiban, január 24-én részt vettek az év első játéknapján, amelyet ezúttal az idei strenna és a *Holle anyó* című mese köré szerveztünk. A napot közösen kezdtük felszabadult énekléssel és vendégünk, Vitális Gábor atya gondolataival. Előadtuk az ilyenkor szokásos mini színdarabot, amelyet ezúttal verses mese formában írtunk meg. A beszélő kemence és a segélykérő alma-

Oratórium Bajon

A tartományfőnök látogatása Bajon

fa mellett feltűnt benne Hedvig, aki Holle anyóhoz fordult útmutatásért. Vajon megtette a lány, amit a bölcs és jóságos asszony mondott? Addig is, amíg ez kiderült, a gyerekek nem unatkoztak. Különböző izgalmas állomásos játékokon vettek részt, majd változatos műhelyfoglalkozásokra került sor. Kézműveskedtek, társasjátékoztak, sőt, még hókiflit is süthettek. Hamar eltelt az idő és elérkezett a nap zárása, amikor mindenre fény derült. Rác Enikő szalézi munkatárs „jóéjszakát” gondolatai szorosán összefüggtek a színdarab mondanivalójával. Amint a mesében szereplő lány engedelmeskedett Holle anyónak és végrehajtott olyan feladatokat is, amiknek akkor, abban a pillanatban még nem látta értelmét, úgy mi is bátran, kételkedés nélkül bizzuk rá magunkat a Jóistenre, és a cselekvő szeretet lángjával tegyünk meg mindent, amit csak kér tőlünk.

Harsányi Fanni

BALASSAGYARMAT

Ünnepi készülődés – Az utóbbi évekhez hasonlóan a mostani adventre is számos programmal készültek az animátorok Balassagyarmaton. A mondhatni már hagyományos Adventi Forgatag harmadjára került megrendezésre. Az olyan programok, mint a közös éneklés, rejtvények és családi sorverseny mellett nem maradhatott el a mézeskalácsdíszítés sem, aminél az idén egy profi, Viki, a Mézi Projekt megálmoldója volt segítségünkre, valamint kapható

volt Laci atya és az animátorok által közösen készített szaloncukor is, ami nagy sikert aratott. Ezen kívül a rászorulóknak számára is gyűjtöttünk, ahol az adományozók segítségét hot doggal, illetve kakaóval és forralt borral háláltuk meg.

Az idei tombolára még több felajánlás érkezett, mint az elmúlt években, hiszen az oratórium felújítását tűztük ki célul. A befolyt összegből pedig már meg is kezdődtek az épületben a munkálatok.

A pénteki oratóriumok is karácsonyi készülődéssel teltek, hiszen a Mikulás érkezése mellett adventi koszorúk is készültek. Az animátorok közül néhányan ellátogattak a balassagyarmati Szent Erzsébet Idősek Otthonába, ahol az időseket előadás-sal, énekléssel és az oratóriumi gyerekek által készített ajándékokkal örvendeztették meg. December 20-án három csoportban indultak a fiatalok a betlehemezésre, ahol két csoport Balassagyarmaton, egy pedig Patvarcon vitte az örömhírt a családoknak. A december 21-ei szentmise után kántálással, Szenteste délutánján pedig Jézuska várással készültünk a családoknak, melyen többek között az animátorok és a gyerekek közösen adtak elő egy karácsonyi színdarabot.

A januári felújítási munkálatok után reményeink szerint februárban újra megnyílik az oratórium, ahol először farsangi mulatságot szervezünk, majd közösen hangolódunk a nagyböjtre.

Kazsimérszky Panni

Ünnepi készülődés a balassagyarmati oratóriumban

Könyvajánló, Szabó Judit

A Don Bosco Kiadó ajánlata

Bruno Ferrero: Claudia Sini - Mosoly a kórteremben

Egy VDB
hivatástörténete

Bruno Ferrero atya
ezúttal egy valós törté-
netet hozott nekünk. A
Szalézi Család olyan,
mint Segítő Szűz Má-

ria drágakövekből kirakott koronája. Jelen-
leg 32 csoport alkotja, és mindegyik egyedi,
sajátos fényben ragyog. Az egyik elsőként
megalakult csoport a Don Bosco Volontáriák
(VDB) csoportja volt, amelynek tagjai a tisztaság,
szegénység és engedelmesség fogadalm-
a által egészen Istennek szentelik életüket,
de a világban élnek laikusként.

Claudia Sini (1975–2011) aneszteziológus
doktor nő ebben a csoportban találta meg a
hivatását. Ezek az oldalak az ő hangját
hallhatjuk, ugyanis a könyv Claudia naplói-
ból, leveleiből, blogjából valamint édesanyja

emlékeiből merít. Olvashatunk útkereséséről,
majd a megérkezés örömét élhetjük át vele,
és végigkísérhetjük őt a Hodgkin-limfómával
való küzdelmében.

Claudia élete szép tanúságtétel egyrészt a hi-
vatás kereséséről, megtalálásáról és az abban
való kiteljesedésről, valamint arról, hogyan vá-
lasztotta mindennapjaiban a szeretetet, akkor is,
amikor ez áldozattal és fájdalommal járt.

48 oldal, 1500 Ft

AJÁNDÉKTÁRGYAK Mindennapi inspiráció Mit tenne Don Bosco?

Spirálos kártyacsomag - Segítő, megerő-
sítő és motivációs gondolatok Don Boscótól
pedagógusoknak, szülőknek, animátorok-
nak a hétköznapokra.

Kirner Gábor szalézi
testvér ötlete nyomán
született meg ez a
kártyacsomag, amely-
ben 30 Don Boscótól
származó, neveléssel

kapcsolatos idézet olvasható. A kártyákon
feltüntetjük azt is, milyen helyzetben hang-
zottak el, majd a következő kártyán Gábor
testvér inspiráló meglátásait olvashatjuk, így
összesen 60 gondolattal gazdagodhatunk a
hétköznapok rohanásában.

120oldal, 1900 Ft

Limitált kiadású Strenna bögge

Amennyiben módjában áll, adományt há-
lás szívvvel elfogadunk a donboscokiado.hu/
Adományozás oldalon, hogy Bosco Szent Já-
nos kívánságának megfelelően, továbbra is
folytatni tudjuk a „jó könyvek” terjesztését.

Megrendelhető telefonon:

+36-20-320-7373,

e-mailben: donboscokiado@gmail.com

és a Kiadó webáruházán keresztül:

www.donboscokiado.hu

Lépünk együtt!

Keresed a helyed fiatal felnőttként a Szalézi Családban?
Foglalkoztat, hogy mit jelent a „szalézi munkatárság”?
Gondolkodtál azon, hogyan lehet megélni a szalézi lelkiiséget
a hétköznapokban? Szeretnéd másokkal együtt keresni és
szeretni a Jóistent?

Ha igen, jelentkezz, hogy együtt léphessünk. Ha pedig ismersz
másokat, szólj bátran nekik is!

Keress meg bennünket a
lepjunkegyutt.szalezi@gmail.com címen
bővebb információkért!

Facebook: Lépünk együtt! (privát csoport)

Várunk szeretettel!

Enikő és Réka nővér

**SZALÉZI
ZARÁNDOKTÁBOR**
Augusztus 4-10.

Nagy-
Gete

Tata-Pélig-földszentkereszt-
Esztergom

www.donboscokozosseghaz.hu
toth.pet@szaleziak.hu
racz.zsuzsanna.eniko@szaleziak.hu

*Animátortalálkozó
Kazincbarcikán*

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 4000 példányban, belső terjesztésre.

Készült a Don Bosco Kiadó közreműködésével, felelős kiadó: P. Vitális Gábor SDB

Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; e-mail: sdb@sdb.hu; honlap: www.szaleziai.hu

Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziai.hu

Tördelés és nyomdai előkészítés: Kóvári Péter

A címlapon: A 2026. évi rendfőnöki strenna plakátja

A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.